

KAKO BI ZAKON MORAO SUDITI BUSHEVOJ PAMETI MONOGRAFIJA O PERIKLOVOM SINDROMU

Slučaj Podpredsjednikovog masovnog ludila

Lyndon LaRouche jr.
10-22 srpnja 2005.

Uporno i tvrdoglavo ponavljanje Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg da su mjenice vlade SADA puki D.S.T. ["dužan sam ti", na engleskom I.O.U.] papirići samo po sebi jasan je, vrlo važan i tipičan primjer Predsjednikove nekompetentnosti za daljnje obavljanje dužnosti tog ureda. To je naročito slučaj pod sadašnjim nasrtom (ne)prilika svjetskog monetarno financijskog sustava. Nažalost rješenje tog aktualnog pitanja s kojim se Kongres suočuje nije tako jednostavan kao što bi ova pretpostavka uklanjanja Predsjednika podrazumijevala. Uzmite u obzir na primjer drhtaj koji bi prošao kroz redove Senata i drugdje na pomisao da bi udaljenje boležljivog Predsjednika moglo dovesti podpredsjednika Cheneyja do Predsjedništva.

Glede Predsjedništva Georgea W. Busha tu je psihijatar Jerrold M. Post poznat po svom radu o ustavnom izazovu koje bi sadašnje Predsjednikovo mentalno stanje moglo predstavljati¹. Neki odsudni dokazi koje treba razmotriti pri procjeni umnog stanja samog Predsjednika Georgea W. Busha sad su nanovo obrađeni u ažuriranom, sadašnjem izdanju mekih korica koje donosi nadasve važno profesionalno mišljenje psihijatra Justina A. Franka na tu temu². Ranija studija dr. Posta o široj pozadini problema očito slične vrste izrazito je obradila dublje značenje 25. amandmana

(dopune) Ustava iz 1967. godine. Nažalost Postov rad, kojeg unutar profesije na dugo i široko smatraju mjerodavnim, ne može se mjeriti s posebnom vrstom izazova kojeg umno stanje sadašnjeg vladajućeg Predsjednika ustvari postavlja ustavnom zakonu pod uvjetima zbiljskih, posebnih, globalnih prilika s kojima se Kongres, i drugi, moraju danas suočiti³.

Krajnje korisna studija Justina Franka o slučaju vladajućeg Predsjednika ima odsudnu važnost sama po sebi ali isto tako ona ne hini da obrađuje najodsudniji, širi strateški problem s kojim se Američki kongres ustvari suočava u slučaju Busha i Cheneyja. Bitno pitanje se ne tiče samog Busha ili čak para Bush-Cheney. **Odsudno pitanje i problem je način na koji je nastala kvalitativno povećana opasnost postojanju naše republike u razdoblju od oko 40 godina do danas. Kako smo se našli u pogubnom stanju prilika u kojima se sve veća disfunkcionalnost Predsjednika Busha, koji zasigurno nije Periklo, može nadomjestiti Podpredsjednikom Dickom Cheneyjem, koji bi htio biti moderni Trazimah? Kako je Atena samu sebe uništila u Peloponeskim ratovima? Kako smo mi, u suvislom smislu,**

¹ Jerrold M. Post, M.D. and Robert S. Robins, **Kad bolest zadesi vođu: dilema zarobljenog kralja** [*When Illness Strikes the Leader: The Dilemma of The Captive King*] (New Haven: Yale University Press, 1993.).

² Justin A. Frank, M.D. **Bush na kauču—Unutar uma Predsjednika** [*Bush on the Couch—Inside the Mind of the President*] (New York: HarperCollins Publishers, 2004; 2nd Edition, HarperCollins: 2005).

³ U Postovoj i Robinsovoj obradi nalaze se važne, očite činjenično-povijesne grješke uključujući opće, metodološke nedostatke koji se odražavaju u njegovom nedostatku funkcionalne povjesne perspektive i općoj sklonosti prema poprilično grubim [logičkim] lažnostima sastava pri obradi nekih biografskih tema u toj knjizi. Postova važnost leži u tome što je zadobio renome glavne referentne norme psiholoških proučavanja vodećih sadašnjih i povijesnih pojedinih slučajeva iako nije i dosljedno pouzdan.

ponovili takvu vrstu ludosti, kao na primjer u Iraku danas?

Problem umijeća upravljanja državom, kojeg par Bush-Cheney predstavlja danas, ne podudara se baš zgodno s mehanističkim pretpostavkama koje se podrazumijevaju u 25. amandmanu, niti s onim što bi neki mogli pogrešno zamijeniti s očitim presedanom ukinuća Predsjedništva Nixona i Agnewa. Dok sam Predsjednik Bush predstavlja pakosnu, čak i opasno zlobnu sadističku oštećenu ličnost, njegova krivica je koliko žaljenja vrijednog, budalastog stvorenja toliko i slučaja uobičajeno, intelektualno i moralno manjkavog ponašanja. Razvidno je danas da on jednostavno nije nikad trebao doći na taj položaj. No moramo se suočiti sa činjenicom da je slučaj ovog Predsjednika neodvojivo upleten u visoke zločine i prekršaje Lynne Cheneyjevog mezimca sociopata, Podpredsjednika Dicka Cheneyja. Kad se osvrnemo na povijest tijekom desetljeća kroz koja je taj par došao do položaja Predsjednika i Podpredsjednika i kad razmotrimo ukupno značenje [kontekst] zadnjih desetljeća besciljne plovidbe u sadašnji nasrt krize sloma svjetskog monetarno financijskog sustava, 25. amandman sam po sebi ne može se uzeti kao da će uredno riješiti važne probleme nasrtaja sadašnjih prilika.

Međutim, kao što ću pokazati u zaključnom dijelu ove monografije, naš Ustav uzet kao cjelina doista pruža barem u svom širem smislu mogući lijek za slučajeve kao što su Predsjednik Bush i Podpredsjednik Cheney, ustvari odabir lijekova koji bi očitom mogli ostaviti nakanu Ustava naizgled netaknutu, kao na primjer: razriješiti prvo Cheneyja njegove dužnosti. No to je samo dio problema u njegovom slučaju. Dublji, zamršeniji izazov je odrediti veće i dublje značenje i posljedice problema kojeg Bush i Cheney predstavljaju kao neposrednu opasnost za civilizaciju u cjelini u okružju sadašnje, rastuće, egzistencijalističke odlike svjetske krize. Stoga definicije osobne nesposobnosti pojedinog Predsjednika, tipizirane u svojstveno protu-povijesnom stajalištu knjige dr. Posta, ne odgovara mračnijoj

stvarnosti prilika s kojima se sada sučeljavamo. Pristup dr.-a Posta, kad bismo ga primijenili, naprosto bi još više zamrsio klupko naše nacionalne tragedije a ne bi bio lijek protiv bolesti našeg Predsjednika.

Ne smije se svrsishodnost, "tekstualnu" ili drugu, uzeti kao postavku uvođenja prokrustovske vrste pokušaja rješenja ove ustavne krize. Kao što ću pokazati na sljedećim stranicama da bismo izbjegli tu opasnost za našu državu i njeno potomstvo, opasnost koju par Bush i Cheney predstavljaju, ujedinjujuća, temeljna, znanstveno načelna nakana cjelokupnosti Američkog ustava mora se primijeniti na cjelokupnost sadašnje, egzistencijalističke prijeteće naciji, radije nego tek tražiti uklanjanje nekih od, mora se priznati, važnih, tekućih manjkavih sastojaka sadašnjeg Predsjedništva.

1. Sustavni neuspjeh moderne psihologije

Sa stajališta relevantne znanstvene metode glavne ustavne doktrine naše republike, one u Proglasu nezavisnosti iz 1776. godine i u Saveznom ustavu iz 1789. godine, ne sadrže izravno nego daju obrise stvarne, univerzalne dublje osnove načela suvislog i univerzalnog živog tijela nadograđujućeg naravnog zakona, na kojima su te doktrine sazdate.

Stoga, kod pravilno definiranog ustavnog zakona, kao i kod skupa valjanih oblika fizičkih znanstvenih istraživanja tijelo pravovaljanog ustavnog zanimanja (poziva) predmet je beskrajnog, stalnog daljnijeg razvoja kroz otkrića novih posebnih zakonitosti koje čuvaju integritet početne namjeravane zamisli naravnog zakona pod promjenljivim univerzalnim prilikama kao što su izmjenjene prilike s kojima nas razvoj događaja oko para Busha i Cheneyja sukobljava.

Kazavši "početne namjeravane" ističem činjenicu da sukladno značenju aktualne uporabe izraza "naći sreću" i "promicanje

opće dobrobiti" tvorca tih ustavnih spisa ima jedinstveno, temeljeno na znanju i namjeravano značenje kao ustavna izjava koja je odraz univerzalne fizičke zakonitosti.

Ovaj pojam tijela donesenih zakona na pretpostavki provjerljive osnovice univerzalnih fizičkih zakonitosti zove se **naravni zakon**. On je načelna oporba pojmu pukog **pozitivnog zakona**, jer je ovaj potonji, tipično, dogovoreni skup stavki ugovora između inače anarhičnog ustroja pojedinaca, nacija ili malih porodičnih ili sličnih skupina.

Glede toga ustavni zakon izražava svoju načelnu, nasljednu sličnost pojmovima fizičke znanosti koji određuju šireći samorazvoj tijela **naravnih zakona**, gdje naravni zakon izražava zakonitosti koje su specifične europskoj civilizaciji čije tragove možemo pratiti uglavnom od drevnih egipatskih primjera. Unatoč uglavnom jako osporavanog mišljenja i prakse, trag tog razvoja šire određenog tijela europskih zakona zasnovanih na pretpostavki ideje naravnog zakona možemo pratiti, od važnih, primjerenih radova Pitagorejaca, Solona Atenjanina i Platona.

Unatoč upornih sklonosti kategoričke podjele između ideja znanosti i Klasičnog umjetničkog sastava (kompozicije), kao što je takve diobe opisao C.P. Snow kao paradoks *Dviju kultura*,⁴ Klasična grčka tradicija je izvor pojmova zakona na kojima Proglas nezavisnosti i Savezni ustav u biti počivaju i to kako u fizičkoj znanosti tako i klasičnom umjetničkom sastavu, a naročito onima koji dopiru od Platona.

Zato, unutar povijesti Klasične grčke kulture, koja je nastala u drevnoj Grčkoj Pitagorejaca, Solona Atenjanina i Platona, unatoč nazadovanja u međurazdoblju tu je činjenica postignuća uspostave temelja civilizacije. To nas tjera postaviti pitanje kako je najveća civilizacija tog vremena usvojila navike

⁴ C.P. Snow, *Dvije kulture i znanstvena revolucija*, (London i New York: Cambridge University Press, ponovno izdanje [reprint] 1993.).

koje su praktički postale uzrok njenog vlastitog samouništenja, na primjer pod vodstvom Perikla? Kako se to dogodilo Američkoj Ateni čiji se uzor mogao vidjeti u ličnostima Winthropovih i Matherovih tijekom 17. stoljeća?

Zato, unutar povijesti Klasične europske kulture, koja je nastala u drevnoj Grčkoj Pitagorejaca, Solona Atenjanina i Platona, unatoč nazadovanja u međurazdoblju stoji činjenica uspostave temelja civilizacije kao utvrdivi, osnovni, bešavni kontinuitet širenja provjerenih zakonitosti i načela Solona Atenjanina, Pitagorejaca i Platona, opće tijelo Klasičnog znanstvenog i srodnog napretka, kojeg znamo kao načelo postavljanja više hipoteze.⁵ Baš kao što je napredak eksperimentalne znanstvene metode u pronalaženju novih univerzalnih fizičkih zakonitosti našeg svemira (kao zakonitosti neophodne pri novo otkrivenim univerzalnim vrstama uvjeta) svojstvena odlika napretka fizičke znanosti, tako postoji i sve veće istovrsno tijelo pronalazljivog saznanja glede ustavnih načela modernog umijeća vođenja državom koja smo u stanju razabrati. Ova potonja su načela koja najbolje naziremo sve do danas kao korijene poroda našeg Proglasa nezavisnosti i Ustava u veličajnom ekumenskom Koncilu u Firenci u 15. stoljeću, a i kasnije u središnjem načelu postavljenom na početku Westfalijskog ugovora 1648. godine.⁶

⁵ Inače poznato kao zakonitost **Sferne geometrije** koju su Pitagorejci, Platon i značajni drugi usvojili iz zakonitosti egipatske astrofizike. Matematički, univerzalna fizička zakonitost se javlja u sfernoj geometriji kroz metodu dinamike povezane s konstrukcijom udvostručenja [geometrijskog tijela] kocke i u načinu odražavanja univerzalne gravitacije u dodatnom fizičko-geometrijskom singularitetu eliptičke planetarne putanje, kao što to Kepler naznačuje u svom izvornom otkriću zakonitosti gravitacije. Moderni razvoj tog pristupa vidi se kod Bernharda Riemanna na pr. u njegovom radu **Teorija Abelovih funkcija**. Taj pristup je bio poznat Platonu i drugima kao metoda postavljanja hipoteze a to povezujemo s Nikolom Kuzanskim i njegovim uvođenjem moderne znanstvene metode eksperimentalne fizičke znanosti.

⁶ "... svaki dio treba promicati dobrobit, čast i napredak drugih", tako da " susjedstvo

Stoga, u svim vidovima znanstvenog zanimanja, stvarna povijest je pokazala postojanje metode stvaranja i potvrde znanstvenog otkrića novih univerzalnih zakonitosti. Kadgod se javi prilika, kao na primjer kod jedinstveno nenormalnih prilika koje režim Busha i Cheneyja predstavlja, moramo ići dalje od načela i prilika iz kojih je naš Ustav proizašao, da bismo skovali načelo sukladno u principu s povjesnim korijenom iz kojeg je pak potekao izvorni Ustav.

U jednu ruku, dakle, neposrednost i hitnost sadašnje egzistencijalne prijetnje nad planetarnom civilizacijom staviti će sada na dnevni red javnu optužbu [impeachment] ili slično kao djelotvorni lijek. No ipak ako bolje pogledamo takav čin koji bi se trebao dogoditi i imati takav učinak, vidjet ćemo da još nismo spremni, barem ne većina naših zastupnika, točno odrediti kako i kada bi se potrebnii čin koji bi donio ozdravljenje trebao dogoditi i koja bi mu bila nakana. Moramo razmišljati o poduzimanju tog čina, čak i uskoro, no moramo ipak biti pažljivi da bismo osigurali spašavanje života pacijenta, to jest našeg ustavnog sustava, radije nego riskirati njegovu smrt u paničnom pribjegavanju brzopletom kirurškom zahvatu. Moramo pažljivo razmisliti o besprimjernoj odluci neposrednih abnormalnih pojava u nasrtu krize sloma sadašnjeg svjetskog monetarno-financijskog sustava, unutar čijeg sklopa su smještene sadašnja prilike i prijetnja našem Predsjedništvu.

To tijelo, Predsjedništvo, sada trpi od bolesti koju bismo mogli opisati kao režim Busha i Cheneyja, no bolest ne leži ni u jednom od tih kao što je svima poznato krajnje manjkavih pojedinaca, niti u kombinaciji Busha i Cheneyja kao nositelja svojih položaja u vladi, nego u sistematskim svojstvima svjetske, tekuće, egzistencijalističke odlike kriznih prilika koje su dovele na vlast tako neprikladan par na te položaje. Slučaj Busha i Cheneyja, uzet posebno i

povjerenja i sigurno održavanje napora mira i prijateljstva može ojačati i nanovo procvati." Heinrich Steiger u djelu **Eseji, vol. I: Rat 1648. i mir u Europi**, Klaus Bussman, Heinz Schilling, izd. (Münster/Os-nabrück: 1998), str. 438.

zajedno, proizvod je posebnog sklopa povjesno specifičnih prilika. One su ih proizvele onakvim kavi su oni danas, pa to zahtijeva liječenje. Naš glavni cilj mora biti ispravljanje tih prilika [i ozdravljenje od njih] koje su taj loše odbrani par donijele i pružili im priliku da odigraju svoju sadašnju patološku ulogu, radije nego uzeti ih tek kao žrtvene jarce prilika koje su taj par dovele u njihovu sadašnju, perverznu ulogu na vlasti.

Značajna lažnost u praksi psihologije

U oba slučaja, djela zbog kojih bi se moglo podići javne optužbe protiv svakog pojedinačno od tog para i oba zajedno pripadaju kategoriji umnih poremećenosti, Predsjednikova očita mentalna nesposobnost u obavljanju svog sadašnjeg javnog položaja, i javno ponašanje Podpredsjednika kojeg se dosta točno može opisati kao opasno zlobni sociopat. Kakogod se postupak uklanjanja s položaja svakog od njih ili obojice mogao izvršiti, temeljni sadržaj važne istrage bit će razmatranje dokaza o značajnom umnom poremećaju. Iako je relevantno ponašanje obadvojice izrazito "abnormalno", u ovom odabiru jezika ne smije se podrazumijevati da bi ono što bi moglo baš sada sačinjavati dokaze takozvanog "normalnog" ponašanja, pružilo neophodno mjerilo kojim bismo procijenili značajne posljedice njihovih nesposobnosti. Zadovoljit će samo iznimno ponašanje, po uzoru na genij koji se nazire u pojedincu kod otkrića ili ponovnog otkrića univerzalne fizičke zakonitosti.

Točno na tom pitanju metoda na koju se dr. Post poziva doživljava neuspjeh u takvim slučajevima. Suprotno metodi dr. Posta pojedinac u stvarnosti postoji i razvija se u specifičnom povijesnom okružju tako da nam to okružje radije nego pojam neke apstraktne ličnosti lebdeći u praznom povijesnom prostoru, predstavlja kontrolirajuće odlike svake procjene ponašanja vodećih osoba svakog povijesno određenog čina.⁷

⁷ Ovo se odnosi na i uključuje svakidašnju, raširenu grješku prosudbe koju isto tako

Imamo posla sa sadašnjim odronom u kolektivnu bolest nacije, naših SAD-a, koje su ranije izišle iz 2. svjetskog rata pod vodstvom Predsjednika Franklina Roosevelta, kao najmoćnije, najproduktivnije gospodarstvo koje je ikad postojalo na ovom planetu. To postignuće pod tim Predsjednikom ovisilo je u odsudnoj mjeri o relativnoj jedinstvenosti njegove osobnosti na tom vodećem položaju. On je sve postigao opirući se našim britanskim saveznicima u tom važnom ratu i unatoč opasnosti od vrebajućih hijena u našem političko-financijskom sustavu, hijena koje je Predsjednik Eisenhower kasnije nazvao "vojno - industrijski kompleks", koji su bili spremni odmah uništiti Rooseveltovo djelo od prvog trenutka nakon što napusti položaj, kao što se dogodilo njegovom smrti. Karakterističnu odliku čitavog razdoblja nakon smrti tog Predsjednika vidimo u činjenici da je istog trena nakon njegove smrti započela kampanje klevetanja tog Predsjednika, difamacija i način razmišljanja koji je davao prednost dvojici upečatljivih primjera neuspjelog Predsjednika, Calvinu Coolidgeu i Herbertu Hooveru, koji su obmanuli SAD i odvodili ih u sudjelovanje u velikoj gospodarskoj depresiji.

Nakon toga dva desetljeća nakon smrti Predsjednika Roosevelta u razdoblju od 1967. - 1969. Sjedinjene su Države započele desetke godina dug "pomak kulturne paradigme nagore" što je naciju odvelo kroz približno četiri desetljeća u stanje gospodarstva koje je danas praktički u stečaju. Odlika zadnjih približno 40 godina američke gospodarske prošlosti bila je sve veći snažni napor iskorijeniti sva i svako načelo na kojem je počivao uspjeh vlade Franklina Roosevelta. "Vojno-industrijski kompleks" postao je pokrovitelj kampanje Kongresa kulturne slobode protiv "autoritativne ličnosti" što je bio odraz mržnje tog "kompleksa" i straha od uspomene na Predsjednika Franklina Roosevelta a to su djelili s bivšim Prvim ministrom Winstonom Churchillom.

susrećemo u navedenom tekstu Posta i Robinsa.

Kao posljedica tog masovno nečasnog, groznog ponašanja ove nacije u odbacivanju baštine Franklina Roosevelta mi smo se na taj način upropastili. Odlika vlade Busha i Cheneyja je bila i jest užasna, ali ta pogubna politika i izborne pobjede tih kandidata kao i odabir takvih kandidata od strane njihove stranke, te ponašanje građana u tim izborima, sve je to nastalo kao proizvod desetljetnih, srozavajućih stremljenja naše nacionalne kulture, kojima smo uništili sebe kao narod naročito nakon 1968. - 1969.

Imamo stoga posla s prilikama gdje se odabir vlade Bisha i Cheneyja dogodio kao posljedica kulturnog uzorka sve veće bolesne odlike masovnog nedoličnog ponašanja, podrazumjevajući tu učinke spleta moralnog propadanja rastuće većine našeg stanovništva u razdoblju duljem od 4 desetljeća ili, sa višeg, dugotrajnijeg gledišta tog procesa, nakon prerane smrti Predsjednika Franklina Roosevelta. Propadanje je uglavnom bilo čista posljedica aktivne dekadencije ili političke suzdržanosti većine stanovništva.

Uzevši dakle u obzir ove povijesne činjenice dvije srodne ali zasebne vrste grješaka bi se podrazumijevale kad obična osoba čita obrazloženja dr. Posta. Moramo pažljivo razmisliti o prirodi i potrebnom spriječavanju tih grješaka. Katkad, kao sada, čak i najbolja od priznatih patopsihologija obično ne uspijeva dijagnosticirati funkcionalnu narav problema na zadovoljavajući način. Kao što ću ovdje niže istaknuti česti neuspjeh relativno najbolje sadašnje prakse psihologije dolazi iz pretpostavke *aksiomatski mehanističkog* (t.j. kartezijanskog) krivog poimanja mjesta funkcije pojedinca u društvu, radije nego pravo uočavanje u funkcionalno određujući, recipročni *dinamički* odnos pojedinca sa spoznajnim sposobnostima u društvu kao povijesnom procesu koji doživljava naprestane promjene svojih svojstava.

Tako je i stoljetna povijest habsburškog dvora, nakon što ga je Venecija imenovala da se koristi vjenčanjem kao oružjem dinastičkog silovanja u svrhu

uništenja baštine cara Frederika II proizvela patetičnu ludu austrijskog Kajzera koji je omogućio ostvarenje plana za 1. svjetski rat kojeg je britanski Eduard VII, krajnje prijezira vrijedna ličnost, skovala. Individualna psihoanaliza tog kao što je svima poznato patetičnog Kajzera nema relevantnosti osim ako je ne smjestimo unutar povijesnog procesa koji je iznjedrio takvu žaljenja vrijednu nakazu, koja je sama sebe osudila na propast, kao austro-ugarski režim tog vremena. U općem smislu kultura koja je nakon 1815. godine podnosila reakcionarni sustav "okrunjenih glava Europe", omogućila je, uz pomoć takozvanih parlamentarnih sustava, postojanost te uzidane kulturne naklonosti prema samozadanoj propasti Europe, što je sa svoje strane omogućilo put kojim današnja Europa još jednom srlja u provaliju samouništenja.

Iz takvih razloga kolonizacija Massachusettsa počela je u 17. stoljeću iz Europe u svrhu oslobođenja najboljih dostignuća europske kulture od ugnjetavačke trule ostavštine sadašnje vladajuće europske tradicije. Dobro uzemljivši našu borbu za nezavisnost u tu tradiciju [najboljih dostignuća europske kulture] pružilo nam je mogućnost uz, moramo priznati, velike poteškoće između nas, izgraditi najvjerniji model moderne republike kao naš ustavni sustav.

Sa stajališta važne ispravke, daleko od mehanističkih, poput kartezijanskih modela pojedinca u društvu, kao onih o kojima u većini ovise mehanističke racionalizacije dr. Posta, pa do važnog dinamičkog gledišta sa stajališta povijesnog razvoja kultura trebamo izjaviti: *osnovica svih kompetentnih sustava zakona smještena je u specifično svojstvo besmrtnosti koje dijeli čovjeka pojedinca od kategorije zvjeri nalik na hobbezijske, nalik na Trazimaha, zvjeri poput naših suvremenika takozvanih "neo-konzervativnih" sljedbenika profesora Lea Straussa sa Čikaškog sveučilišta, zloćudnog štićenika nacističkog "krunskog pravnika" Carla Schmitta, ili para Bush i Cheney.*

Svojstvo besmrtnosti odražava se u pojmu *ideja* kojeg su rabili sljedbenici Pitagorejaca kao Platon, i najizrazitije u kršćanstvu apostoli Ivan i Pavao, te vjerni ortodokсни židov Mojsije (Dessau) Mendelsson, koji je imao vodeću ulogu u kataliziranju Klasične renesanse Europe krajem 18. stoljeća. Ta ekumenska koncepcija osobne besmrtnosti čovjeka pojedinca bila je, na primjer, bitno stajalište svih mojih otkrića kao sljedbenik Gottfrieda Leibniza, koji je dao odsudni, središnji doprinos postavki našeg Proglasa nezavisnosti i Saveznog ustava. Stoga, kao što sam ukazao u znanosti fizičke ekonomije, pravi pojam vlastitog interesa smrtnog čovjeka pojedinca smješten je u besmrtnom vidu postojanja čovjeka pojedinca, besmrtnosti čiji je tipični primjer uloga pojedinca kao stvaratelja i čuvara pristupa društva eksperimentalno provjerenim univerzalnim fizičkim i srodnim zakonitostima.

Važni sistematski problem današnjeg masovnog ponašanja leži u tome što se pojam izrazitog stvaralačkog čina kao na primjer svjesnog, svojevolljnog čina otkrića univerzalne fizičke zakonitosti rijetko zbiva čak i u današnjim prosječnim višim školskim razredima i ustanovama višeg obrazovanja fizičkih znanosti. Umjesto toga korisnost uporabe otkrivene zakonitosti se tek nauči ['naštrega'] kroz školske udžbenike ili apstraktne matematičke sheme radije nego da se stvarno dođe do njihovog otkrića na pravi način, reprodukcijom izvornog čina otkrića.⁸

Da bih taj problem pojasnio ubacujem sljedeću raspravu.

Školovanje naših mladih građana

Kad je pred nekoliko godina došlo do osnivanja LaRouchevog pokreta

⁸ Tipični primjer tog problema je napad Carla F. Gaussa iz 1799. godine, u svojoj doktorskoj dizertaciji na redukcionističke prijekare d'Alemberta, Eulera, Lagrangea i drugih, a primjere tog napada je kasnije nazvao svojim predmetom *Fundamentalnog teorema algebre*.

mladih (LYMa – [LaRouche Youth Movement]) nekoliko je govornika, na konferenciji u Restonu u Virginiji, postavilo izazov preda me pitanjem: "Kako ćemo steći potrebno školovanje"? Odgovorio sam prijedlogom dvostrukog programa. "Započnite s Carlom Gaussom," navodeći njegovu doktorsku dizertaciju iz 1799. godine u kojoj je razotkrio prijevaru empiričarskih ideologa d'Alemberta, Eulera, Lagrangea i drugih obrađujući predmet kasnije prozvan kao Fundamentalni teorem algebre. "Proučavanjem tog Gaussovog rada", nastavio sam, "otkrit ćete što znači ideja. Zatim možete proučavati povijest kao povijest ideja." Nakon toga rezultat tog programa bio je u prosjeku zapažljivo uspješan.

Empiričarska ideologija Galileja, Francisa Bacona, Thomasa Hobbesa, Renéa Descartesa, Johna Lockeja i njutonista poriče stvarne ideje koje smo u stanju otkriti, u smislu u kojem životno djelo zrelog Gausa naznačava ideju, pa, kao Lagrange, zamjenjuje fizičke zakonitosti pukim formalističkim (algebarskim) matematičkim formulama unutar mehanističkog polja kao što je Descartesov manjkavi sustav. Empiričar prema tome napusti stvarni rad na fizičkoj znanosti u korist nastrane metode tumačenja fizičkih pojava u skladu s proizvoljnim, mehanističkim sustavom prisegnutih "samoočitih" definicija, aksioma i postulata. *Ta kartezijska metoda nije zanimanje znanošću, to je obavljanje rituala delfskog, poganskog kulta drevnih Babilonaca!*⁹

⁹ Kad se jednom raspozna dublji smisao redukcionističke euklidske geometrije u metodi Descartesa, opseg iskvarenosti modernog znanstvenog i drugog školovanja pod uplivom primjene kartezijske metode na praktički svako područje suvremenog školovanja od približno zadnjih nekoliko desetljeća 17. stoljeća postaje izvorom dubokog uvida u način na koji su umne sposobnosti našeg školovanog sloja u općem smislu zakržljale te historijski fanaticizam, kojim je takvo ispiranje mozgov zadojilo naše visokokvalificirane stručnjake, nastao. Napredak LYMa znak je oslobađanja ogromnog mnogog potencijala unutar našeg stanovništva kad bi se sustavno izopačenje kartezijanizma izbacilo iz javnog školovanja.

Kad se jednom uspostavi koncepcija ideje kroz razradu dubljeg značenja Gaussovog napada iz 1799. godine na prijekare empiričara d'Alemberta, Eulera, Lagrangea i drugih, student prati unatrag korijene Gaussovog obrazloženja do njegovih početaka u radu na koncepciji *moći* drevnih učenjaka kao Arhita i Platon, i zatim se vrati i slijedi trag unaprijed koji se podrazumijeva u rasponu od Arhite do Gausa dok radovi Riemanna daju konačni ishod, na primjer, njegov rad na Abelovim funkcijama. Slično tome obrađujemo na isti način pojam *ideje* izražen u povijesti proučavajući je sa stajališta razvoja Klasičnog umjetničkog sastava (kompozicije).

Čvrsta glavna jezgra Gaussovog napada na empiričare može se naći u njegovom odbacivanju proizvoljne obrade trećeg (kubnog) korijena tih značajnih empiričara. Pravilan pristup problemu trećeg korijena je pristup problemu konstruktivne geometrije, problemu konstrukcije, geometrijski, kocke dvostrukog obujma od zadane kocke. Taj izazov je na proslavljeni način rješio Pitagorejca Arhita, prijatelj i suradnik Platona. Problemu je pristupio i Cardan kao i drugi sa stanovišta aritmetike u 16. stoljeću a ishod je bio izlaganje sklopa onog što su empiričari počeli nazivati "imaginarnim brojevima" u korjenima (rješenjima). Ako istražujemo Arhitino geometrijsko udvostručenje kocke tu ne postoji, suprotno d'Alembertu, Euleru, Lagrangeu i drugima ništa imaginarnog u tim pokušajima rješenja.

U radu Pitagorejca, kao na primjer Platona, nije moguće deduktivno proizvesti pravac iz točke, niti plohu (ravninu) iz pravca, niti geometrijsko tijelo iz plohe. Proizvođenje nadogradnji kao točno udvostručenje kvadrata ili kocke nastaje kroz kako to Pitagorejci i Platon definiraju *moći* (dinamiku). Te *moći* imaju istu suoznaku kao Keplerovo izvorno otkriće univerzalne gravitacije, ili Fermatovo otkriće fizičke zakonitosti najmanjeg hoda /djelovanja/ (nasuprot najkraćoj dužini) i funkcije lančanice (krivulje lanca) Leibnizove univerzalne zakonitosti fizičkog najmanjeg hoda.

U radu raznoraznih protivnika Pitagorejaca i Platona, pojam moći je gurnut u stranu u korist shema kao što su navodno samoočite definicije, aksiomi i postulati redukcionističke Euklidske geometrije ili kartezijanskog sustava. Leibnizova uporaba pojma moći (dinamike) u svom proslavljenom razotkrivanju temeljne pogreške Descartesa na području elementarne fizike i u svom, Leibnizovom, utemeljenju znanosti fizičke ekonomije označavaju čovjekovo otkriće sposobnosti primjene otkrivenih univerzalnih zakonitosti kao izvora čovjekove veće moći (višeg potencijala relativne gustoće napućenosti) u svrhu održanja i povećanja plodonosnog rada čovjekovog postojanja unutar svemira.

U europskoj znanosti nakon Pitagorejaca i Platona uporaba otkrivenih moći je bjelodano svojstvena odlika čovjeka pojedinca koja dijeli tog pojedinca od i stavlja iznad čovjekolikih majmuna i drugih oblika životinjskih bića. Ostvarivanje tog znanja moći i ovjekovječenje tog znanja u fizičkom životu i kulturi društva odlika je ljudskog roda koja dijeli čovjeka od životinje, kao što V.I. Vernadski razlikuje radove čovječanstva, noosferu od nižih oblika života. Stvaralačke moći ljudskog uma pojedinca određene na taj način, čije postojanje empiričari i drugi redukcionisti poriču, svojstvena je različitost čovječanstva i prema tome društva i njegove kulture.

Mi poistovjećujemo inače to načelo s načelom besmrtnosti koje dijeli čovjeka od životinja. Karakteristični rad pojedinaca, članova ljudskog roda, naročito kao dijela društva, je moć stvaralaštva (dinamike) čije postojanje empiričari između ostalih redukcionista poriču.¹⁰ Prijenos reprodukcije čina

¹⁰ U *Alicinoj zemlji čudes*a empirizma poricanje funkcionalnog postojanja zasebne odlike ontološkog događaja nazvanog s pravom stvaralaštvo, uzima oblik tvrdnje da je "stvaralaštvo sve ono što odaberem naznačiti kao takvo u svakoj prilici svog osobnog, mušičavog izbora". Njima to je samo stvar "razlike u mišljenju", histerična tvrdnja s nakanom stavljanja svake kritične

otkrića takvih zakonitosti jedinstveno je prava podloga znanstvene psihologije. Nakupljanje takvih otkrivenih zakonitosti i načela određuje ljudsku kulturu, kao što je Vernadski odredio zasebnost noosfere i od abiotskog područja i od biosfere.

Prema tome na čovjeka pojedinca prvenstveno djeluje određena kultura, no pojedinac, posebice kreativni pojedinac djeluje na tu kulturu. Odnos između njih je dinamičan radije nego mehanička vrsta međusobnog djelovanja društva i pojedinca koji ima svoju volju. Propust prepoznavanja ovog međusobnog djelovanja najuobičajeniji je manjak podučavanja i primjene psihologije.

Osvrnuo sam se na dublje značenje tih činjenica u svom nedavnom radu "Vernadski i Dirichletovo načelo".¹¹ Metoda na kojoj počiva otkriće elementarne odlike načelnih zasebnosti između područja eksperimentalno abiotskih (neživih) zakonitosti, biosfere i noosfere, koje je razradio Vernadski, oslikavaju neprekidnost metode temeljnih otkrića univerzalnih zakonitosti, koje povezujemo s egipatskim počelima Sferne geometrije, a ona imaju svoj nastavak u znanstvenoj metodi Pitagorejaca i Platona, te ponovno u oživljavanju Klasične platonske znanstvene metode Nikole Kuzanskog i drugih u 15. stoljeću, pa nastavak tog pristupa kojeg je Kuza predstavio u svom djelu **De docta ignorantia**, kao rad koji je otvorio vrata općem stalnom razvoju moderne europske znanosti preko takvih slavni sljedbenika Kuze kao protu-redukcionisti Luca Pacioli, Leonardo da Vinci, Johannes Kepler, Fermat, Leibniz i leibnicisti kao Lazare Carnot, Gauss, Arago, Wilhelm Weber, Alexander von Humboldt, Dirichlet i Riemann.

procjene takvog stanja van zakona, kao na primjer u ime "demokracije".

¹¹ Lyndon H. LaRouche, jr., "Vernadski & Dirichletovo načelo", **EIR**, 3. lipnja 2005.

Ontologija stvaralačkog čina

Zajednička odlika odbacivanja oblika znanstvene nepismenosti znane kao redukcionističke metode fenomenologije vidi se, kao što sam istaknuo u ranijem objavljenom radu, u primjerenom obaranju te metode koje je došlo kao posljedica definicije biosfere i noosfere od strane ruskog biogeokemičara Vladimira I. Vernadskog, slavnog sljedbenika Mendeljejeva, Pasteura i Curiejeve.¹²

Metoda Vernadskog dosljedan je izraz metode moderne eksperimentalne fizičke znanosti utemeljene od Nikole Kuzanskog, kao metoda takvih izričitih sljedbenika Kuze kao Luca Pacioli, Leonardo da Vinci i Johannes Kepler, te isto Fermat, Leibniz, Gauss i Riemann. Dajem sad ovdje još jednom relevantni sažetak, jer pruža bitni uvid u način na koji se određuju dokazane univerzalne zakonitosti naravnog zakona, i to na način neophodan u shvaćanju pitanja ustavnog zakona. Odsudno pitanje na koje se moramo osvrnuti tako i u tu svrhu stvar je točne, ontološke definicije stvaralaštva, jer taj pojam stvaralaštva nalazi primjenu samo u dvije znane klase pojava: apsolutna zasebnost čovjeka pojedinca od životinja i znanstveno točnu osnovicu pripisivanja te odlike univerzalne ličnosti, ličnosti pojedinca znanog kao Stvoritelj.

Baš na strogo znanstvenom pojmu zasebnosti čovjeka pojedinca od životinja, na sliku Stvoritelja, ovisi pojam stvarnog postojanja tijela naravnog zakona. *Dinamička* (t.j. protukartezijanska) metoda Pitagorejaca, Platona, Kuze i Leibniza, nalazi svoj odraz na jedinstveno važnom načinu razvoja koncepcija biosfere i noosfere Vernadskog.

Zbog ekonomičnosti ograničit ću ovaj dio monografije na najnužnija razmatranja dovoljna da bi moja obrazloženja bila sasvim jasna.

¹² Vidi prijašnju opasku.

Za početak, shvatite da se znanstvena metoda kao takva bavi otkrićem učinkovite prisutnosti oblika postojanja koji uzrokuju percepciju, ali ih [oblike] se ne zamijećuje u granicama percepcije osjetilima. Kao tipična referentna točka služi Gaussov napad iz 1799. godine na prijevaru tobože puke "imaginarnu" odlike matematičkih korijena dok su oni ustvari odraz učinkovitih moći. Gaussov rad iz 1799. bio je obrana načina na koji su dokazi Keplerove astrofizike i Fermatova zakonitosti najmanjeg hoda vodili do Leibnizovog poboljšanog razvoja *ontološki infinitezimalnog* računa, a to je njegova univerzalna fizička zakonitosti najmanjeg hoda na osnovi lančanice. Podrazumijevalo se, od vremena Pitagorejaca i Platona da univerzalne fizičke zakonitosti nisu izravni predmeti zapažanja osjetilima nego *djelujuće zakonitosti znane po svojim učincima* jer proizvode određene odsudne vrste pojava unutar dosega zapažanja osjetilima. Barem od vremena te davnine *znanost je značila otkriće i svojevolutnu učinkovitu primjenu tih viših zakonitosti koje prouzrokuju učinke koje znamo putem osjetila, no postojanje samih zakonitosti nije predmet izravnog zapažanja osjetilima.*

U utemeljenju moderne fizičke znanosti to je bila zakonitosti na kojoj je Kuza razradio svoje djelo **De docta ignorantia** i kasnija djela iz tog područja. Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije, Fermatovo otkriće zakonitosti najmanjeg hoda (t.j. "najbržeg vremena") i Leibnizova zakonitosti univerzalnog fizičkog najmanjeg hoda na osnovi lančanice, najbolji su primjeri te zakonitosti.

Proučavanje slijeda radova Pasteur-Curie i Vernadskog naveliko je proširilo eksperimentalnu osnovicu primjene te zakonitosti. Ishod toga u svom općem obliku je sljedeći.

Za početak uzmite zakonitosti života. Točno kao što je Kepler definirao univerzalnu gravitaciju kao univerzalni učinak koji leži van granica redukcionističke metode Aristotelovog sljedbenika Klaudija Ptolomeja, *gravitacija* je zakonitosti koja ne postoji

kao sustavna znanstvena koncepcija unutar granica jednostavne fenomenologije. Isto tako univerzalna fizička zakonitost *života* definira se eksperimentalno kroz postojeća stanja ustroja nežive materije koja ne živi procesi nikad nisu i ne proizvedu. Naime, drugim riječima život se definira svojom razvidnom, jedinstvenom učinkovitosti u stvaranju nakupina fosila koji se ne mogu pripisati neživim stanjima. Pa tako *spoznaja* se definira svojim stvaranjem nakupljenih fosila vrste koji se ne mogu pripisati istim procesima koji su proizveli fosile biosfere.

Stvaralaštvo se dakle definira kao načelno ostvarenje povećanja moći stvaranja fosilnih proizvoda noosfere. Umni rad koji to prouzrokuje ne može se pripisati živim procesima u općem smislu, nego se izražava u obliku promjene moći koju je čovjek pojedinac u stanju proizvesti kao odliku pomaka na više u svojstvenoj stopi kvalitativnog radije nego tek kvantitativnog rasta unutar faze noosfere.

Ta se moć javlja samo unutar razuma čovjeka pojedinca a nikad ne nastaje nikakvim pukim živućim procesima, niti kolektivnim radom ljudi pojedinaca. Ta moć leži van ljudskog biološkog pojedinca no pokazuje uzajamno i učinkovito djelovanje na njega. Pojavljuje se samo u određenom rodu, čovjeku i zna se da se nikad nije dogodila ni u jednom drugom živućem rodu. Kažemo stoga da je živi čovječji oblik [jedini] prikladan propagaciji ove posebne odlike ljudskog bića-pojedinca. To je univerzalna zakonitost koja, kao univerzalna zakonitost, zahvati, rekli bismo zarazno, pojavu biološke koncepcije čovjeka pojedinca.

Zbog toga prestankom života čovjeka pojedinca ne prestaje postojanje odlike čovjeka pojedinca koja odijeljuje tu osobu od postojanja životinja.

Posebno svojstvo tog živog čovjeka pojedinca je njegovo ili njeno ostvarenje (stvaranje) ili drugačija propagacija 'priopćivog' saznanja univerzalnih fizičkih zakonitosti, kao na primjer onih iz mjerodavne fizičke znanosti i doprinosa

klasičnom tijelu načina umjetničkog sastava. Taj čin unutar društva pretvori čovjeka u besmrtno biće baš kao što nam iskustveno znanje prijenosa takvih stvaralačkih činova pruža izvjesnost besmrtnosti te odlike pokojnika unutar društva.

To svojstvo stvaralaštva pojedinca ne izražava se djelovanjem koje je poput mehaničkog nego s odlikom ljubavi ili strasti za istinom koja pobudi živo tijelo na isticanje te odlike tijekom raspona djelovanja u kojem se važni čin otkrića dogodi ili kao izvorno otkriće ili reprodukcija otkrića, ili čak osobno ponovno doživljavanje takvog otkrića. Preslika takvih valjanih činova otkrića, kao na primjer u održivim programima školovanja, izazove određenu odliku žudnje [za istinom] koju povezujemo s osjećajem "prosvjetljenja" u činu stvaralačkog dubokog razmišljanja. To je odlika ugrađena u takvim primjerenim, jednostavnim zbornim kompozicijama kao **Jesu, meine Freude** J.S. Bacha i Mozartovom **Ave verum corpus**.¹³

¹³ Kad se te zborne kompozicije izvode u skladu s kompozitorovom nakanom postoje odlomci koji izazivaju osjećaj uzvišene ljepote u slušateljstvu—i dirigentu. Taj učinak je odraz istog načela modaliteta najpoznatijeg kad ga povezujemo s Beethovenovim gudačkim kvartetom Opus 132, a i kad ga povezujemo isto tako s modalitetom, središnjim Lidijskim modalitetom unutar Mozartovog **Ave verum corpus**. Prikaz tog iskustva žudnje u smislu agape daje dirigentu, koji je razradio tu izvedbu, sugurnost da je interpretacija kompozicije ispravna. U obrnutom smislu, funkcija tih modaliteta određuje način na koji se dobro ugođena kompozicija mora izvesti da bi proizvela taj trenutak žudnje i otkrila da je razrada suptilnijeg modela prilagodbe tonaliteta unutar izvedbe djela bila ispravna i da je prouzrokovala da se čitava skladba doživi kao jedinstvena, bešavna ideja od početka do kraja. Taj učinak dokaz je glazbenicima, i razumnom slušateljstvu da je interpretacija ispravno poimanje načina dirigranja, kao što je to Wilhelm Furtwängler propisao, "kao da [dirigent gleda, a glazbenici sviraju] između nota". Načela Bachovog dobro ugođenog sustava nemaju nikakve veze s redukcionističkom matematikom skale, nego obvezom dozvati važne i prikladne

Tu leži različitost između životinjske ("erotične") i ljubavi koju zovemo *agapa*. To načelo ljubavi koju zovemo *agapa* određuje u širem smislu pokretačko načelo univerzalnog naravnog zakona. Sve tipične umne bolesti izražavaju patološke posljedice kad životinjske odlike koje nazivamo erotskim prevladaju čovjekom.

Patologija zvana empirizam

Pojam srodnosti naravnog zakona s ljudskim stvaralaštvom pojedinca bila je odlika platonske tradicije, kao što ju je apostolsko kršćanstvo izrazilo u djelima apostola Ivana i Pavla. Javlja se kao središnje obilježje koncepcije naravnog zakona i uporabe jezika Dantea Alighierija, i glavna je odlika velikog ekumenskog Koncila u Firenzi u 15. stoljeću. Međutim obnovljena moć mletačke financijske oligarhije s Padom Carigrada oslobodila je tradiciju mržnje povezanu uz Rimsko carstvo i savez mletačke financijske oligarhije s normanskim viteštvom u razdoblju križarskih pohoda kao na primjer protiv Albigenaca kao i normansko osvajanje, zlo koje je ustrajalo sve do srednjeeuropskog "Novog mračnog vijeka" u 14. stoljeću. Srednjevjekovna religija mržnje, koja je započela pod zastavom španjolskog Velikog inkvizitora, gotovo je smrvila do uništenja utemeljenje moderne države nacije sve do Westfalijuskog ugovora iz 1648. U vremenu oko sredine tog razdoblja strave od 1492. – 1648. nastao je unutarnji pomak unutar redova mletačke financijske oligarhije s pojavom takozvane "Nove stranke" Venecije koju je vodio Paolo Sarpi. Sarpi je bio utemeljitelj "Nove mletačke stranke" koja je postala kasnije anglo-holandski liberalni sustav empirizma.

Uspjehom Anglo-holandske liberalne stranke namamiti suludog francuskog "Kralja Sunca" Luja XIV i poslije toga orkestracijom bratoubilačkog "Sedmogodišnjeg rata" između okrunjenih budala Europe od strane britanske monarhije,

trenutke žudnje na način koji proizvede takvo jedinstvo učinka.

Britanska istočnoindijska tvrtka pod sve većom dominacijom lorda Shelburnea ustoličila je sebe 1763. godine kao carstvo u Pariškom ugovoru u veljači te godine.

Karakteristična odlika Sarpijevog nasljeđa, poznatog kao empirizam, vidi se u tvrdnji i zagovaranju nečovječne uloge olimpskog Zeusa iz Eshilovog **Okovanog Prometeja**. Zeus je otišao tako daleko i osudio Prometeja, prijatelja čovječanstva, na vječne muke kao službenu kaznu odavanja ljudima znanja o vatri. Sljedbenici Paola Sarpija nisu otišli tako daleko kao Zeus. Stupanj popustljivosti mletačke Nove stranke nije bio uvjetovan dobrotom nego strateškom stvarnosti.

Renesansa 15. stoljeća, kojoj kao primjer služe radovi kardinala Nikole Kuzanskog koji je naznačio mjere koje su vodile Kristofora Kolumba preko Atlantika, kao i radovi genija Leonarda da Vincija, odanog Kuzinog sljedbenika u znanosti, potpirila je vrenje strateški značajnog tehnološkog napretka, najzapaženije kod Luja XI utemeljitelja francuske države nacije te kod Lujevog štovatelja i sljedbenika engleskog Henryja VII. U takvim prilikama pod uplivom reformi 15. stoljeća, nove stvarnosti modernog ratovanja nisu dopustile potpuno zatamljivanje znanstvenog i tehnološkog napretka, kao što je bio podstrek "nultog rasta" srednjevjekovne mletačke stare stranke.

I stoga, umjesto jednostavne zabrane znanstvenog napretka sljedbenici Sarpijeve "Nove stranke" napali su znanstveni napredak u njegovim korijenima, gušeći znanost Leonarda, Keplera, Fermata i Leibniza. Taj je napad postao sustavna mistifikacija poznata kao kartezijska metoda i njene izrasline koje su se proširile sredinom 18. stoljeća mrežom "njutonskih" salona koje je orkestrirao mletački agent Abbé Antonio Conti nastanjen u Parizu. Krugovi Mazarina i Colberta, uključujući i povremenog Colbertovog štićenika Leibniza bili su sve do smrti Leibniza 1716. godine vema moćna sila otpora toj Novoj mletačkoj

stranci i njenom pokušaju osakaćenja znanstvenog i tehnološkog napretka.

Što je smrt engleske Kraljice Anne bila bliža, Anglo-holandska stranka tiranskog Williama od Orangea i Marlborougha izbila je kroz neko vrijeme na površinu kao dominantna politička sila u Europi sve do početka američkog otpora u godinama odmah nakon Pariškog ugovora u veljači 1763.

Američki i europski otpor novom ojačanju anglo-holandske liberalne carske tiranije dao je svoj značaj okružju Klasične europske renesanse a američka borba za nezavisnost postajala je sve više i više njeno središnje obilježje. U razdoblju te renesanse kasnog 18. stoljeća došlo je do ponovnog procvata znanstvene tradicije Leibniza.

Znanost nije u to vrijeme umrla s Leibnizom, tek je doživjela značajni nazadak nakon njegove smrti. Ranije, u viru tog Westfalijskog ugovora od 1648., kojeg je omogućila uglavnom uloga kardinala Mazarina, Francuska je pod utjecajem Jean-Baptistea Colberta, Mazarinovog štićenika, ostala vodeća snaga u temeljnom napretku europske znanosti sve dok Njemačka nije preuzela vodstvo od po prilici 1827.-1829. i kasnije, što se podudaralo sa selidbom Lejeuna Dirichleta, štićenika Alexandra von Humboldta, iz Francuske u Berlin. Krugovi Mongea i Carnota bili su primjeri tvrdoglave upornosti nasljeđa Colberta u Francuskoj u razdoblju suzbijanja najsnažnijeg rada francuske École Polytechnique, prije opadanja njene značajnosti koje je započelo Napoleonovim usvajanjem Lagrangea i zatim propasti École pod upravom Augustina Cauchyja, Laplaceovog štićenika i osumnjičenog plagijatora.¹⁴

Gauss, kako ga je usvojio utjecajni Alexander von Humboldt, tipičan je primjer neprekinute, Leibnizovske

¹⁴ Cauchy je uzeo jedan od najvažnijih radova Nielsa Henricka Abela o njegovim doprinosima matematičkoj fizici, utajio ga i kopirao njegov sadržaj kao svoj rad bez njegova znanja. Poslije smrti Cauchyja, taj navodno "izgubljeni" Abelov rad pronašao se u Cauchyjevoj osobnoj zbirki.

renesanse, koja je, uzevši sve u obzir, odredila tempo napretka 19. stoljeća. No uz porast orkestracije uništenja normi i [znanstvene] strogoće pristupa Gaussa, Wilhelma Webera, Dirichleta i Riemanna koju su vodili Britanci, važnost njemačke znanosti bila je značajno uzdrmana i umanjena na način koji se dobro vidi na primjeru bjesomučne kampanje s nakanom natjerati Georga Cantora u ludilo, i kasniji fanatički napadi pozitivističkih sljedbenika Ernsta Macha nakon 1. svjetskog rata na Maxa Plancka.

Danas, uz krajnje kulturno propadanje i relativnu prevlast upliva radikalnih pozitivista i egzistencijalista, znanstvena plodnost glede stvari koje se tiču fizičke zakonitosti je odumrla nakon odlaska vodećih ličnosti 1930. – 1939., 1940. – 1949. i 1950. – 1959., i katastrofalnim kulturnim posljedicama kad je vodeće položaje preuzeo naraštaj "bebi bumera" čije su spoznajne sposobnosti bile teško i sustavno oštećene pod utjecajem, na djecu i školarce od 1950. pa nadalje, od bjesomučnog egzistencijalističkog Kongresa kulturne slobode, poznatih mrzitelja [Franklina] Roosevelta. Propast masovnog okruga Klasične umjetničke odličnosti u glazbi, drami i književnosti kao i plastičnoj umjetnosti dio je sadašnje šablone efektivnog istrebljivanja navika znanstvenog i drugog stvaralaštva. Poradi toga empirizam je danas dosegao razinu gdje su njegove metode uništenja stvaralačkog potencijala stanovništva općenito predobro uspjele u pokušaju samouništenja kultura koje je već predugo nastanjivao.

To propadanje, ukorijenjeno u utjecaju empirizma nije uglavnom iskorijenilo tek sposobnost nacija shvatiti zamisao naravnog zakona nego je praktički uspjelo nametnuti samouništenje nacionalnih kultura kao samoubilački cilj kojeg stanovnici te propale kulture strasno priželjkuju. Žudnja puna ljubavi činiti dobro zbog same dobrote, ta žudnja koja je pravi poriv gospodarstva i svakog drugog važnog zanimanja kao da je bila iščupana iz savremenog javnog mnijenja.

2. Slučaj Perikla: Dinamički razvoj kultura

Treba priznati za razliku od našeg sadašnjeg Predsjednika, atenskog Perikla ne bismo mogli s mnogo smisla svrstati u osobno neuračunljive. On je bio inteligentan, gotova javna osoba koji je imao povijesnu nesreću što je bio sastavni dio imperijalističke kulture zagađene sofizmom u staroj Ateni tog vremena. Bio je dio vladajuće kulture Atene koja je sadržavala suučesnike u odluci skoro dva i pol milenija prije Prescottta, Georgea H.W. i Georgea W. Busha nametnuti proizvoljno imperijalno nadležstvo nad svojim saveznicima, kao što su i anglo-američke vlade Margaret Thatcher i George H.W. Busha to prisvojile u vrijeme propasti saveza Varšavskog pakta.

Propast Atene sa svog moralno visokog stajališta pod Solonom do silaska u političku ruševinu pod Trazimahom sa započinjanjem kobnog Peloponeskog rata pod Periklom daje sliku paralele s ludosti koja je prevladala SAD-om u probrazbi koja je vodila, od smrti Predsjednika Franklina Roosevelta do novog imperijalizma Predsjednika H.W. Busha poslije 1989. godine u svaezništvu s vladom Premijerke Margaret Thatcher i stvarnim gospodarenjem njene stranke nad francuskom vladom François Mitteranda, mrzitelja de Gaullea i Njemaca.

Mahnita fantazija dogme "Kraja povijesti" neo-konzervativca Francisa Fukuyame još je gori izražaj nego imperijalna politika Atenjana, koja je doprla do krajnje istegnutih granica povijesne razvratnosti pod luđačkim ortaštvom britanskog vjernog nasljednika Maggie Thatcher, beskrajno izopačenih vojnih diktatora Premijera Tonyja Blaira i njegovih reklo bi se Neronovskih ortaka u zločinu, para Busha i Cheneyja.

Razmotrite srodne kliničke slučajeve koji su tipičan primjer dokaza koje se mora uzeti u obzir da bi se shvatio uzajamni odnos između čina pojedinca u uvođenju promjene u kulturu i način na koji se

promjene u kulturi provode. Ne samo način na koji se ponašanje pojedinih članova društva mijenja, nego kako to novo promjenjeno ponašanje pojedinaca, naročito vodećih pojedinaca može promijeniti odliku kulture. Baš posljedicama promjena u kulturi, a ne ličnostima kao takovim, treba obratiti prvenstvenu pozornost koja mora upravljati načinom na koji moramo protumačiti ustavni zakon.

Kao u slučaju Perikla, histerija gomile ljudi uhvaćenih i zarobljenih bujicom moralnog propadanja zavlada svima osim načelnim ljudima i ženama iznimno jakog duha, i to silom koja graniči s masovnom psihozom. Bili smo svjedoci toga kod kapitulacije Senata pred bujicom laži Dicka Cheneyja kad su odobrili protu-ustavno guranje Sjedinjenih Država u sad već beznadnu, ubrzano pogoršavajuću baruštinu Iraka. Drugim riječima, da bismo shvatili zašto je Senat u panici kapitulirao pred Cheneyjevim lažima moramo sada uzeti u obzir, kao i u slučaju Perikla kako svi osim ljudi i žena iznimno jakog karaktera postaju veoma lake žrtve popularne panike koja zgrabi većinu stanovništva snagom poput masovne psihoze. Ne smijemo biti tako djetinjasti pa previdjeti dinamička svojstva društvenih procesa unutar kojih pojedinac djeluje, a ona su i počelo i uzajamno djelujuća posljedica stvarne dinamike povjesno-kulturnog procesa kao cjeline.

Kao i u slučaju Periklove Atene ime je moralne izopačenosti, koja je igrala ulogu u gotovo psihotičnoj panici, ista bolest sofizma koju je pokazala Demokratska stranka Atene u svom sudskom umorstvu Sokrata. To je sofisterij sličan onom ponovno rođenom među djecom američkih kućanstava u razdoblju od 1950. – 1969. koja su bombardirali združenim uplivom zastrašujuće mobilizacije 1946. – 1949. u svrhu preventivnog atomskog rata i "McCarthy-izmom", te snažnim utjecajem Kongresa kulturne slobode (CCF/KKS). KKSova kampanja mahnitog laganja o povijesti i njegovo poticanje izjedajućeg oblika sofisterija povezanog s njegovim vodećim njemačkim izražajem, takozvanom "Frankfurtskom školom",

tipičan su primjer indoktrinacije djece prestravljenih stanovnika predgrađa [tipično za Ameriku, u slučaju Europe rekli bismo gradova i predgrađa] i sličnih njima u razdoblju od 1950. – 1969., što je imalo za ishod širenje moralne i kulturne pokvarenosti među pokoljenjem takozvanih "bebi bumera" u razdoblju od 1964./5. – 1979.

Ishod ovog ispiranja mozgova dijela općeg stanovništva koje ga je pretrpjelo različit je oblik onog što sam često opisivao kao "sindrom okruglog akvarija". Stanovništvo zahvaćeno time usvoji sklop mješavine razumnih i apsurdnih pretpostavki kao manje-više aksiomatske sastojke "samoočitih" šablona vjerovanja. Ignorira se svaku stvarnost koju takvi iskuse izvan dosega usvojenih pretpostavki ili ju se aktivno odbacuje na način koji pokazuje sklonost oponašanja koje bismo prepoznali kao histerični bijeg pred stvarnosti kod onih koji trpe od istinske funkcionalne psihoze. Taj sklop sazdanja vjerovanja isključuje svako moguće postojanje ičega što se ne uklapa unutar granica koje "sindrom okruglog akvarija" dozvoljava i koje smatra "vjerodostojnim".

U slučaju oblika masovne psihoze kao što je sofisterij, odlike izražaja nevjerovanja od strane sofista ili slično u većini su obavijene činjenicom da isključeni dokazi niječu sofistu mogućnost dokazivanja svake svoje tvrdnje koja nije bila uključena, načelno, logikom "sindroma akvarija". Zato sofist nalazi zamjenu za istinu u onom što smatra popularnim mišljenjem uz pretpostavku da obmane sofista dijele, manje ili više aktivno drugi luđaci poput samog sofista. Na primjer: "Nisam to vidio u medijima", onda znači, za sofistu, "nikad se nije dogodilo". Američko gospodarstvo, koje srlja u opće, sve veće fizički osiromašeno stanje nacionalnog stečaja, jadnom sofistu postaje predmet obožavanja kao nešto veličanstveno na putu u sve bujnije bogatstvo ako zbog ničeg drugog onda zbog upornih tvrdnji u najnovijim hordama lažnih "tržišnih izvješća", kao što je to 1931. bila propaganda Predsjednika Herberta Hoovera da je "blagostanje iza ugla", s "uskoro će svaki lonac biti punjen

kokoškom". (Nakon 1968. slična bi krilatica mogla biti "uskoro će svaka kokoš biti punjena drogom".)

Stoga ta vrsta sindroma, koja je ranije dovela do propasti drevne grčke civilizacije zbog Peloponeskog rata, sada u sadašnjem režimu Busha i Cheneyja očito je dovela SAD do bespotrebnog, samo-uništavajućeg širenja ratovanja, već sada u Iraku i Afganistanu, u kojem se nikako ne može osigurati istinita anglo-američka pobjeda. Taj režim Busha i Cheneyja igrao je vodeću ulogu, zajedno s liberalno imperijalističkim Blairovim vladajućim financijskim establišmentom, u dovođenju planeta kao cjeline u bezuvjetnu propast sadašnjeg nasrta sloma globalnog anglo-američkog sustava zajedničke hegemonije.

Tako je rat u Afganistanu, koji se baš ne može zvati surogatom rata, započet pod pokroviteljstvom Zbigniewa Brzezinskog iz Trilateralnog povjerenstva [komisije] i kojeg su na primjer vodili Podpredsjednik George Bush i Britanac Jimmy Goldsmith protiv "mekanog trbuha Sovjetskog Saveza", postao u biti beznadno, stalno stanje iregularnog ratovanja financiranog prometom droga koje se slijevaju iz "propale države" iz tih razloga uništenog Afganistana, u susjednu Središnju Aziju i Transkavkaz i u Ukrajinu i dalje. To ratovanje još uvijek podupiru ne tako tajne američke i britanske snage. U međuvremenu svo to anglo-američko ratovanje u tijeku siše do kosti američke vojne i druge sposobnosti, dok sporazumne tvrtke, koje ustvari posjeduju toliko duše koliko je vlada Busha i Cheneyja ima, kao Haliburton, sišu do kosti američku državnu riznicu.

I tako trijumfalisti u razdoblju poslije 1989., kao Predsjednik George H.W. Bush, koji prisvajaju zasluge za raspad sustava Sovjetskog bloka nakon što se on već dogodio, ista ta momčad koja je proglasila da takav razvoj događaja, t.j. taj raspad, nije u doglednoj budućnosti, samo nekoliko mjeseci prije nego što je on postao gotov čin.

Slučaj SDIa [Strategic Defense Initiative -> Strateška obrambena inicijativa] još

uvijek ima središnje značenje u shvaćanju prilika danas u svijetu kao cjelini.

Lekcija SDIa

Mogu reći ono što govorim o Georgu H.W. Bushu i slučaju SDIa s posebnim autoritetom jer ja sam bio autor te inicijative koju je Predsjednik Ronald Reagan nazvao svojom "Strateškom obrambenom inicijativom (SDI)" a baš sam ja unaprijed upozorio Sovjetsku vladu, na sastanku u veljači 1983. kroz kanale u pozadini preko kojih sam vodio pregovore kao zastupnik Predsjednika, da će ako bi Predsjednik ponudio sovjetskoj vladi prijedlog pregovora kojeg sam im predočio na razmatranje te ako sovjetska vlada odlučno odbije tu ponudu Predsjednika, onda će sovjetski sustav propasti uglavnom iz gospodarskih razloga, "unutar po prilici 5 godina". Predsjednik je nekoliko tjedana kasnije uputio ponudu a Jurij Andropov ju je bez diskusije odbacio. Sovjetski je Savez uskoro propao, približno prema mojoj predskazanoj vjerojatnosti da će se to dogoditi.

Otada me zamrzila sovjetska vlada, pa većina protivnika SDIa od Reaganovih upućenih osoba te vodstvo Demokratske stranke. Mrzili su me jer sam uspio svoj prijedlog skoro privesti do uspjeha, pa da je sovjetska vlada jednostavno pristala istražiti šire značenje onog što sam ponudio i što je Predsjednik Reagan službeno potvrdio, to bi preokrenulo pogubni tijek dugovječnih, proturječnih ali strasno emotivnih uloga u poslije-Roosevelt-skoj igri, takozvanoj igri "hladnog rata" tih raznih frakcija. Ulozi raznih mojih protivnika u mržnji jednih i drugih postali su im dragocijeniji nego nastavak postojanja civilizacije. To protivljenje SDIju unutar velikog dijela same Reaganove vlade i mahnita oporba vođa Demokratske stranke bila je unatoč širokoj podršci meni zbog moje inicijative, ne samo u važnim krugovima unutar SADA nego i od viših vojnih krugova u SADu, Francuskoj, Njemačkoj, Italiji i drugdje.

Dosljedno tome zbog mog zapanjujućeg skoro ostvarenog uspjeha u toj aferi u suradnji s relativno bliskim krugom ljudi povezanih uz Predsjednika Reagana postao sam meta krugova Podpredsjednika Georgea H.W. Busha unutar SADA. Strah zbog moje pokazane moćnosti udružen s tom mržnjom bili su jedini uzrok načina na koji sam se našao pod napadima krajem ožujka 1983. i sve do 1989. Iz tog razloga i samo tog razloga tajni aparat "unutarnje sigurnosti" u Ministarstvu pravosuđa prilagođivao je i prekršio praktički sva pravila kroz više od desetljeća, raspravljajući da li je bolje jednostavno me ubiti ili se nadati da će uspješna, prijevarena presuda na osnovu ove ili one smučkane izlike i oduljeni rani zatvor ukloniti me kao značajnog čimbenika u našem nacionalnom životu. I tako iz tog razloga i samo iz tog razloga za vrijeme od druge polovice 1983. i nakon 1989. bio sam, iz istog razloga, za elemente Sjedinjenih Država meta predloženog umorstva ili zatvora i istovremeno meta čestih i grubih, naširoko objavljenih u 1986., zahtijeva za takav čin od strane sovjetske vlade Glavnog tajnika Gorbačeva.

Poslali su me u zatvor poslije niza pokušaja zakonskih namještaljki u siječnju 1989. šest mjeseci prije propasti sovjetskog sustava. Tako, samo malo više od šest godina nakon mog prognoziranja, u veljači 1983., o "roku od oko 5 godina", sovjetski se sustav počeo raspadati. Vrijedno je zapaziti da na konferenciji za tisak na Kolumbov dan u berlinskom Kempinski-Bristol hotelu 12. listopada 1988. upozorio sam na blisku opasnost propasti zemalja Comecon-a počevši s Poljskom. Ta konferencija za tisak doživjela je svoj televizijski prijenos na američkoj televiziji kasnije istog mjeseca.

U međuvremenu u samoj vladi SADA, Predsjednik Ronald Reagan je postao, sasvim neovisno od moje inicijative koju sam mu predlagao, iskreni pomagatelj tog što sam predlagao kao ponudu sovjetskoj vladi. Kroz dugo vrijeme, veteran 2. svjetskog rata Reagan bio je strastveni i javni protivnik sustava kojeg je povezivao s Henryjem A. Kissingerom,

kojeg [Kissingera] je otvoreno ožigosao i prezirao zbog takve politike. Istovjetnost vjerovanja i srodna opredjeljenja bila su podloga Ronald Reaganovog prihvaćanja i kasnije podrške mog prijedloga u suprotnosti sa stavom Daniela O. Grahama i Heritage Foundation-a [zaklade Heritage] o tehnološki luđačkim izmišljotinama "savijača žlica", iz High Frontier-a. On [Reagan] je u biti prihvatio što sam ja predlagao nazvavši to SDI jer to je predstavljalo provjereni način postizanja cilja koji ga je mučio već dugo vremena a to je bio kraj sotonskog bezumlja sustava terora na osnovi onog što je on nazvao "oružjem odmazde".

SDI je ustvari bio jedina postojeća mogućnost razumnog očekivanja kako izbjegavanja opasnosti nuklearnog ratovanja, koje je postojalo kao aktivna vojna prijetnja 1989., tako i preokreta u putanji nazadovanja američkog i europskih gospodarstava koje je započelo razaranjem Bretton Woods sustava od strane Nixonove vlade. Bio je to ustvari jedini ponuđeni način preokretanja smjera razaranja unutrašnjeg američkog gospodarstva u razdoblju od 1977. – 1981. gdje je vodeću ulogu imao Brzezinski, nasljednik Henryja Kissingera a on je dirigirao razaranjem protekcionističkog sustava koji je predstavljao tajnu američkog gospodarskog uspjeha, pod Franklinom Rooseveltom i uspjeha Predsjednika Dwighta Eisenhowera u odgađanju najgorih mjera koje su predlagali elementi "vojno-industrijskog kompleksa" unutar njegove vlastite vlade.

Opipljiva "tajna" koja se krila u SDIu i mojoj jedinstvenoj ulozi unutar tog projekta nije imala toliko naglasak na oružju ratovanja koliko je je bila vrsta običnih, starih američkih načela agro-industrijskog znanstveno-tehnološkog napretka i poštene [fer] trgovinske razmjene koja su u više navrata donijela SADu položaj svjetskog vodstva među nacionalnim gospodarstvima. Opipljiva "tajna" SDIa nije stoga bila u biti tajna već činjenica čvrstih potvrđenih načela nadmoći Hamiltonskih vidova Američkog sustava političke ekonomije, koju su oponašali uz veliku uspješnost

Bismarckova Njemačka, Meiji Restoracija Japana i drugi od po prilici 1877., a to se zasnivalo na divljenju i proučavanju predočene nadmoći Američkog sustava političke ekonomije nakon [sloma] Konfederacije, sustava Hamiltona, Fredericka Lista i Henryja C. Careyja nad svim suparničkim gospodarskim sustavima svijeta.

Kao što je francuski Luj XI na briljantan način pokazao, najbolje izvojevane ratne pobjede su one kod kojih nije bilo nikakve borbe, jer jedna strana njeguje i primjenjuje svoju granicu prednosti pokazujući velikodušnost da bi dovela stvarnog ili mogućeg protivnika u suradnju ne zbog izravnih poticaja nego njegove koristi u prihvaćanju takve nagodbe. To je stvarna strategija koju su sadašnje vlade Busha i Cheneyja i Blaira u svom štovanju u biti bezumne ludosti učinkovito stavile van zakona sve dok njihov položaj vlasti ljudi pristaju trpjeti. Učinite jednu vladu nadmoćnom glede dobrih stvari u životu i budite onda velikodušni na način koji donosi koristi svim pripadnicima. Zabranite [ideje] Thomasa Hobbesa, naučite se mudrosti Mazarina i Jaean-Baptistea Colberta. Izbjegavajte, kao što je Colbert savjetovao, kolosalnu budalaštinu Luja XIV u njegovom prihvaćanju dekadentnog i u suštini izdajničkog Frondea.

U slučaju Sovjetskog saveza u dobi poslije Franklina Roosevelta, poslovična "Ahilova peta" Sovjetskog Saveza poslije Staljina bio je praktički tehnološki "Oblomovizam"[†] birokratiziranog civilnog

[†]Oblomov je najpoznatiji roman ruskog pisca Ivana Gončarova, (objavljen prvi put 1858.) Oblomov je i glavni lik romana, često smatran utjelovljenjem površnog čovjeka, stereotipa ruske književnosti 19. stoljeća. Oblomov je mladi, velikodušan plemić, nesposoban donositi važne odluke ili poduzeti neki važni čin. Često ga se uspoređuje sa Shakespeareovim Hamletom, koji odgovori "Ne!" na pitanje "biti ili ne biti." Knjiga se smatra satirom ruskog plemstva čija društvena i gospodarska funkcija je sve više postajala upitna u Rusiji sredinom 19. stoljeća.

Roman je bio veoma popularan kad je objavljen u Rusiji i njegova lica i zgone ostavili su pečat u ruskoj kulturi i jeziku.

sektora, hiper-natapanog u ideologije, sovjetskog gospodarstva pod vladavinom redukcioniističke budalaštine "Diamata", nasuprot u biti znanstveno-tehnološkog čuda znanošću poticane sovjetske vojne sposobnosti. Odsudna točka mog obrazloženja, nakon 1977. bila je kad bi SAD i Sovjetski Savez zajednički ubirali plodove potencijala u svrhu razvijanja znanstveno izvedivih načina učinkovito visokih stopa efikasnosti protiv netto strateškog uspjeha bilo kakvog strateškog lansiranja balističkih raketa, nagodba s takvim izgledom preokrenula bi američko gospodarstvo od ponora tehnološke stagnacije i sloma i uspostavila bi vodiče za civilni sektor sovjetskog gospodarstva putem kojih bi porazili najgoreg unutarnjeg neprijatelja sovjetskog pučanstva, rasprostranjenost "Oblomovizma" to jest sustava protu-napretka u sektorima civilne proizvodnje i osnovne gospodarske infrastrukture. Zajedničko sudjelovanje u tim novim, prisilno razvijenim tehnologijama za civilne svrhe širom svijeta, imale bi za ishod revolucionarnu preobrazbu uvjeta svjetskog društva u smjeru sukladnom s dostignućima Američkog sustava političke ekonomije.

Ova mogućnost, koju je nedavno preminuli dr. Edward Teller opisao jednom prilikom 1982. godine, kao pomak iz sukoba u službu "zajedničkim ciljevima čovječanstva", bila je svrha SDIa. Posebni politički problem s kojim smo se suočili unutar samog sovjetskog aparata je taj što vodstvo Andropovog režima nije više utjelovljavalo ono što bi stari pragmatični socijalisti smatrali ljudskim ciljevima glede mira i zadaće poboljšanja općih uvjeta života diljem planeta. Sjeme masovne korupcije koju su kasnije pokazivali ti Andropovljevi štićenici, mladi aparatčiki poučavani u Britaniji, koji su postali tipični milijarderi u pljački poslije-sovjetskog sustava, bilo je već odraz duboke moralne iskvarenosti koja je Andropovljevo odbacivanje velikodušnog prijedloga Predsjednika Reagana bez okolišanja, prijedloga koji je bio odraz

Oblomov je postala ruska riječ koja opisuje osobu čije su odlike lijenost ili inercija.

Predsjednikove dugogodišnje mržnje prema sustavu "uzajamnog i zajamčenog (termonuklearnog) uništenja"[‡], kojeg je g. Reagan glasno, strasno i s pravom povezivao s primjerenom, radije omrznutom ličnosti grabežljivog g. Henryja A. Kissingera.

Poraz mojih vlastitih napora i napora Predsjednika Reagana izvući nas sve iz te noćne more, osigurao je automatsku užurbanost pojačavanja vojnih odabira mogućnosti kod Sovjeta, kao što je bio Ogarkov plan. Bacio sam težište na to pitanje u svojim diskusijama sa sovjetskim partnerom odgovarajući ga od odbijanja ponude ubrzanog programa strateške obrane od nuklearnih raketa, upozoravajući ga u veljači 1983. da će odbijanje te nagodbe koju nudi Predsjednik imati kao ishod propast sovjetskog sustava zbog povećanih vojnih izdataka za "po prilici pet godina". U to vrijeme sovjetski Ogarkov plan je već bio mrtav, ali ludost čiji je bio odraz nastavila je živjeti. Sovjetska glupost održavanja programa za mogućnost 3. svjetskog rata bila je ustvari jača na strani američkih klika koje su se suprotstavljale SDIu nego kog sovjetske vlade. Da smo jače i upornije gurali prijedlog kojeg je izvorno predstavio Predsjednik Reagan 23. ožujka 1983. mogli smo od sovjetske strane izboriti pristanak na SDI.

Kad se kovčeg znanja kao planovi i sposobnosti istočno-njemačkog komunističkog režima otključao, nakon 1989. naša je strana otkrila da je plan sovjetskog napada koji je trebao pregaziti Njemačku u vrlo kratkom roku bio već na odskočnim daskama u vrijeme rušenja Zida i trebao započeti odmah baš u to vrijeme.

Glupost onih koji nisu podržali Predsjednika Reagana glede SDIa i još gora glupost i korupcija Andropovljevog režima sad je ustvari na ogledu svima koji će iskreno razmisliti o sada dostupnim dokazima. Odbacivanje Predsjednikove ponude Andropovu i

[‡] u engleskom "mutual and assured destruction (MAD)", gdje je 'mad' ujedno i engleska riječ koja znači lud.

otežavajući čimbenik sabotaže tih napora unutar vodećih krugova SADA bili su prekretnica na gore poslije koje su unutarnje prilike SADA otada postale dosljedno i dugoročno sve gore.

Međutim, glupost koja graniči s kriminalnom s odlikom hotimične bezobzirne ludorije kao što je bilo odbacivanje SDIa unatoč tome je odlika koja uključuje određene faze evolucije kulture, kao što je bio i slučaj u povijesti Atene, od Perikla pa sve do Trazimaha koji predstavlja originalni model Ministra obrane Donalda Rumsfelda i njegovog Straussovskog čopora "neo-konzervativnih" jastrebova kokošara.

Sljedeći veliki korak na niže od Thatchera i Busha iz 1989. bili su Blair i Bush-Cheney od siječnja 2001. Da bismo shvatili kako se oblikovala ta faza poslije-Rooseveltovske uzorka moramo baciti pogled unatrag do vremena kad je djed našeg vladajućeg Predsjednika, Prescott Bush koji je bio povezan s krugovima Brown braće, Harrimana, u sporazumu s Montagu Normanom, predsjednikom Bank of England, predvodio čopor u postavljanju Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj.¹⁵ Ta podrška Hitleru između anglo-američkih bankara, koji su se kao Harriman kasnije okrenuli protiv njega, od odsudne je važnosti u shvaćanju američke politike danas. To oduševljenje anglo-američkih financijera u razdoblju od 1930. – 1933. s Hitlerom započelo je sa suučesnicima Winstona Churchilla kad su oni koristili britanskog pristalicu iz dana Mlade Turske, mletačkog bankara Volpi di Misurata kao intelektualnog arhitekta koji je razradio dolazak fašističkog diktatora Benita Mussolinija na vlast u Italiji. Povijest je proces, a taj proces je povijest.

Tako je, dakle, britanski carski krunski princ, kasnije Edward VII, igrao glavnu ulogu u ponovno odigranoj predstavi Sedmogodišnjeg rata u orkestraciji iz Londona, koji je uspostavio Britansku istočno indijsku tvrtku 1763. kao de

¹⁵ Ne bi bilo pravedno reći da je Predsjednik George W. Bush, mlađi došao do svog ludila "na pošten način".

facto carstvo. Edward VII je tako slijedio presedan u predustroju onog što je postalo 1. svjetski rat.

Unatoč tome, dajemo odgovor na pitanje koje neki postavljaju: "Da li se povijest ponavlja?" Odgovor je, "Nikada, povijest je dinamički a ne mehanički proces".

Dinamika kulture

Apsurdno je govoriti o *kulturi* čovjekolikih majmuna ili kao što se to moglo nazrijeti iz govora prve dame Laura Bush na večeri vladajućeg Predsjednika za washingtonske dopisnike iz Bijele Kuće za 2005. godinu. (Prema izvještaju promatrača, sam Predsjednik je primio taj pokušaj humora svoje žene očajnički glumeći samouvjerenost koju su pronicljivi i pametniji promatrači mogli pripisati njegovim pokušajima oduprijeti se napasti napada teške svrbeži u preponi.) *U pristojnom razgovoru, čak i prilikom službenih svečanosti ne govori se javno o "kulturi" našeg najvišeg državnog vozača terenskog tricikla, Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, s kapom koja ima helikoptersku elisu, i sve to.*

Zasebnost pojedinca, člana ljudskog roda je moć razuma, sposobnost ostvariti čin otkrića univerzalne fizičke zakonitosti čije postojanje kao zasebne cjeline leži van zasjenjenih granica pukih pojava. Stupanj do kojeg se ponašanje ljudskog roda izdiže iznad razine kulture koja se može pripisati odraslom muškom čimpanzi u razdoblju parenja, što možemo ispravno prepoznati kao kulturu u cjelini je proizvod stvaralačke umne sposobnosti jedinstveno specifične vrsti čovjeka pojedinca.

Stvaralački čin uma pojedinca, kroz otkrića univerzalne fizičke zakonitosti izražava se istovremeno na četiri načina. Prvo, čovjekovo djelovanje u uspješnom mijenjanju abiotskih procesa na način koji naznačava te promjene kao sastavni dio noosfere Vernadskog. Drugo, čovjekove promjene u uređenju biosfere, promjene kao vađenje fosila nakupljenih unutar biosfere, a to su onda isto promjene unutar noosfere. Treće,

čovjekove promjene u načelnom uređenju same noosfere uključujući i promjene unutar samog čovjeka i promjene u načelnom uređenju društvenih odnosa, kao društveni sustavi kao takovi unutar noosfere.

Te promjene sadrže recipročne posljedice reakcije abiotskog područja, biosfere i noosfere na uvjete života društva i čovjeka pojedinca unutar društva. Ti odnosi imaju u stvari svoj poredak na osnovi kategorije univerzalnih fizičkih zakonitosti koje se mogu otkriti a koje nisu, kao takove, pojave unutar područja pukog zapažanja osjetilima.

Sve ove i slične vrste promjena, kao posljedice dragovoljnih odabira načina djelovanja, uključujući i izbjegavanja pravilnih načina reakcije, sastavni su dio noosfere. To je pravi odabir značenja izraza "kultura". Izvan tog sklopa odnosa ne postoji izražavanje kulture. Fizički standard stope povećanja (ili, smanjenja) dugoročne potencijalne relativne gustoće napućenosti ljudskog roda razmatranog kao jedan dio ili cjelina konačno je mjerilo tako ostvarenih učinaka. *Kultura je dinamični a ne mehanički sustav. Kultura je u biti odraz univerzalnih fizičkih zakonitosti koje se mogu otkriti.*

Zato prošlost, kao dio ili dopuna nakupljanja osnovne gospodarske infrastrukture, djeluje na živućeg pojedinca. Te nakupine su pretpostavke koje oblikuju izazove na koje društvo sadašnjeg trenutka mora odgovoriti. Stoga pojedinac u jednom vremenu i mjestu stoji na zemlji koja nikad nije ista zemlja na kojoj su raniji naraštaji stajali. Samo nekompetentni mogu biti toliko glupi pa temeljiti mišljenje o pojedincu u povijesti na luckastim pretpostavkama Plutarha, tog delfskog Apolonovog svećenika koji je davao usporedbe života slavni ličnosti iz naširoko različitih vremena i mjesta. Tu leži ključ kojeg treba držati na pameti kad se suočimo s metodama koje rabi dr. Post. Svaka odgovorna, kompetentna vodeća ličnost povijesti odgovara na povijest koja je uvijek različite vrste od svakog značajnijeg komadića prethodne

povijesti, u svojoj kulturi ili kulturi druge osobe. Povijest je u biti dinamična, nikad mehanička kao što se ovo potonje nazire u metodama dr. Posta.

Budući su se te zamisli, koje okolnosti sada zahtijevaju od nas, razvile kao proizvod europske civilizacije, uzevši u obzir tek neke posljedice nastale van europskih kultura kao takovih, neophodno je i ispravno da osoba koja je sama uglavnom proizvod europske civilizacije ograniči svoje tvrdnje uglavnom na iscrpno znanje znanstvene odlike glede kulture i na evolucijski proces tisućljeća relativno dobro poznate europske kulture približno nakon vremena Solona Atenjanina i Pitagorejaca.

Koliko su pravovaljani zaključci koji se mogu polučiti u okviru tog pristupa? Mjerodavan odgovor na to pitanje može se dati samo do mjere do koje ograničimo pretpostavke svojih zaključaka na "čimbenike" koji se sa sigurnošću mogu odrediti kao znanje koje ima odliku koju na primjer astrofizika predočuje preko dosad poznatih otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti. Govoreći o fizičkim zakonitostima mislimo zakonitosti izražene kao odraz univerzalne vrste fizičkih učinaka.

Ne trebamo zasad dodati više nikakvih pripremnih podataka. Skrenimo sad pažnju na glavne odlike evolucije europske kulture u razdoblju od nešto više od 3,800 godina, razdoblju koje obuhvaća vremena međusobnih gibanja uključujući ratove između Egipta, Babilona, i Hittita središnje Anatolije, ali sve to je zasjenila još drevnija, snažna kultura velikih egipatskih piramida.

Razvoju europske kulture naspram te pozadine svojstven je neprekidni sukob između borbe za njegovanje slobode ljudskog razuma unutar društva i protivnih, brutalnih postupaka svojstvenih imperijalnim sustavima koje možemo slijediti u europskoj povijesti sve do današnjeg dana u periodičnim naporima pljačkanja i ugnjetavanja većine stanovništva kroz postupke znane kao "imperijalizam", ili danas u obliku novo-mletačkog imperijalizma znanog

kao svjetska vladavina iliti "globalizacija".

Reakcija drevne grčke kulture, skupa s njenim unutarnjim kulturnim sukobima, na pritiske imperijalizma, povezujemo uglavnom s borbom protiv njenih glavnih neprijatelja, Perzijskog carstva i Tira, a kasnije Rimskih carskih sustava i njihovih nasljednika, ultramontanog sustava na osnovi neobičnog suučesništva normanske konjice s mletačkom financijskom oligarhijom. Britansko carstvo i sadašnji sustav plivajućeg tečaja valutnih razmjena MMFa i Svjetske Banke, i veliko nastojanje Sienske skupine Roberta Mundella za ponovno ožvjljenje srednjovjekovne ultramontane tiranije u obliku zamjene suverenih država nacija "globalizacijom", tipični su suvremeni rezultati novo-mletačke izopačenosti.

Da bismo postavili pozornicu za pojavu uloge Klasične faze grčke kulture dovoljno je za naše potrebe ovdje reći da očitiji kontinuitet povijesti europske civilizacije počinje oko 7000. pr. Krista. Do tog vremena obnovljeni Egipat se branio djelujući kao zaštitnik Grka u istočnom Sredozemlju i kao saveznik protiv Tira, i Etruščana na zapadu i kao saveznik protiv tirske kolonije osnovane oko Kartage. Trebate vidjeti, u pozadini, nasljeđa Babilonskog i Perzijskog carstva prijetila su Egiptu i Europi s istoka. Sa stajališta kulture, glavni pozitivni poticaji u drevnu Grčku tog razdoblja i poslije, dolaze iz Egipta, a to potvrđuje uloga sferne geometrije u grčkoj kulturi, dok prije uspona moći Rima u Sredozemlju uopće, opasnost je uglavnom dolazila iz Jugoistočne Azije, od živog nasljeđa Babilonskog i Achaemenidskog carstva.

3. Znanost, ljubav, kultura i um pojedinca

Korijen Klasične europske civilizacije je načelo da puke pojave, koje nepismeni čovjek povezuje s "izvjesnošću osjetila" mogu možda biti stvarno iskustvo, ali u najboljem slučaju nisu bolje od u biti sjena koje padaju na njegova osjetila zapažanja djelovanjem posredstava koja

su za njih nevidljiva. Nepoznavanje kompetentnih metoda znanosti kobno je glede toga kao svako neznanje danas obično zanemarenih stvarnosti političke povijesti.

Suprotno tome, za razliku od današnjeg obično loše školovanog razuma koji izlazi iz naših škola, sveučilišta i masovnih medija mislioci klasične Grčke, kao Pitagorejci i Platon bili su glede toga pod utjecajem drevne egipatske definicije znanosti koju su ti Grci zvali *sferna geometrija*. Egipatska koncepcija, koja je imala svoje korijene u razvoju zamisli ciklusa koje su razabrali iz astronomskih istraživanja svemira oko Zemlje, donijela je na svijet Klasičnu europsku znanost s odsudnom koncepcijom o kojoj je ovisila mogućnost fizičke znanosti, a to je bila koncepcija *univerzalnosti*. Taj pojam univerzalnosti možemo približno povezati s razmišljanjem o stvarnom ali nevidljivom svemiru kojeg znamo kroz projekciju njegovog djelovanja na dubinu sferne (kuglaste) ovojnice koja je predmet temeljitog astronomskog proučavanja svijeta sjena ogromnog poput oceana, kojeg pak naša osjetila smatraju svemirom koji obuhvaća naše postojanje.

Zamisao *univerzalnih fizičkih zakonitosti* nastala je na znanim dokazima izravnog mišljenja civiliziranog čovječanstva otkrićem kojeg moderna znanost matematičke fizike obično naziva gemetrijskim "singularitetom" [osebujnošću], ili kako je to Gottfried Leibniz naznačio raznim imenima kao "moć" ili "dinamički" procesi. Nekoliko zornih primjera značenja singulariteta, definiranih na taj način, imaju odsudnu važnost za čitatelja ovdje kao primjeri onog što mislimo kad govorimo o odlici društveno-umnog čina pojedinca, koji predočuje absolutnu različitost ljudskog uma od ponašanja životinja.

Ne majmunišite sa čovječanstvom

Uvijek se podsjetite da u svim dokazima znanih otkrića ideje univerzalnosti kao predmeta, univerzalnost je uvijek imala točno definirano fizičko značenje, uvijek ga je izražavala u mentalnom jeziku

geometrije radije nego pukoj aritmetici ili algebri. Znanstvenici pokazuju sklonost koristiti se aritmetikom i algebrom u stanovite svrhe, koje su često i korisne. Međutim, samo fizičko-geometrijsko razmišljanje, radije nego svaki oblik puke matematike, ima sposobnost definirati postojanje fizičke zakonitosti na eksperimentalni način.¹⁶

Na primjer, uzmite činjenicu da zdrav razum nikad ne može, na apstraktni način, izvesti postojanje pravca iz točke, niti plohu (ravninu) iz pravca, niti geometrijsko tijelo iz plohe. Fizička stvarnost se uvijek izražava u biti—to jest *ontološki, fizički*—kao gibanje, točno kao što je Leibnizovo predstavljanje pojma *vis viva* razotkrilo nekompetentnost koja prožima rad Descartesa glede toga. Gibanje točke daje pravac, gibanje pravca plohu a gibanje plohe geometrijsko tijelo. Takav je bio pojam koji je bio osnovica tvrdnje Heraklita i Platona, da ništa ne postoji osim zakonitosti stalne *promjene*.¹⁷

Općenito govoreći, iako je baština Platonove Akademije sačuvala te pojmove znanosti u svojim stalnim postupcima, naročito do vremena smrti Eratostena i Arhimeda, pojava Rimskog carstva, postupci povezani sa zaključnim trijumfom Rima tijekom Drugog punskog rata, bili su kulturna katastrofa za svo čovječanstvo. Sudsko umorstvo Isusa Krista po nalogu ustvari zeta cara Tiberija, i val pribijanja na križ i slična djela genocida i strave koju su počinili Neron i njegovi sljedbenici, bili su izraz sotonske odlike zla i relativne intelektualne brutalnosti. Takvo je bilo razdoblje kad su nad Europom imali nadmoć udruženi režimi mletačke

¹⁶ Neopravdana pretpostavka, da je "zlatni rez" zakonitost koja proizvodi život ovdje se ne podrazumijeva. Kao što sam isticao ranije u davanju sažetka definicije biosfere Vernadskog, biosfera kao arheološka i slična pojava koju svrstavamo u fizičku kemiju poznata je kao posljedica a ne kao zakonitost života kojeg u biti sustavne pojave biosfere Vernadskog izražavaju.

¹⁷ Razorna zakonitost koja je bila osnovica Platonovog opovrgnuća redukcionističkog sofizma, kao na primjer eleatika u njegovom dijalogu **Parmenida**.

financijske oligarhije i normansko viteštvo. Bilo bi stoga teško smatrati pretjerivanjem u bilo kojoj mjeri, uzeti "Renesansu" u 15. stoljeću kao uzor poroda moderne Europe, koji je odveo planet u općenito sve veći razvoj moderne europske kulture.

Uzevši čak u obzir neka herojska dostignuća europske kulture u mraku srednjovjekovnog doba, razvoj događaja koji je vodio prema velikom ekumenskom Koncilu u Firenci mora se smatrati najvećim sklopom događaja svih modernih stoljeća nakon toga. **Concordantia catholica** Nikole Kuzanskog, koja je nadomjestila djelo **De monarchia** Dantea Alighierija bila je neizostavna u utemeljenju oblika moderne zajednice suverenih država nacija, baš kao što je Kuzino djelo **De docta ignorantia** bilo djelo utemeljenja moderne eksperimentalne fizičke znanosti. Usporedba tih razvoja događaja i njihovih ishoda s najgrandioznijim dostignućima Grčke Pitagorejaca, Solona i Platona nije nimalo pretjerivanje. Dapače, to je neophodna usporedba o kojoj mi danas ovisimo glede samosvjesne zahvalnosti i razumijevanja potencijalne odličnosti čovječanstva koje je jedino živo biće čija se bitna odlika razvija na sliku Stvoritelja.

Na primjer, jedan od najslabije poznatih, ali odsudnih vidova Kuzinog doprinosa modernoj eksperimentalnoj fizičkoj znanosti javlja se među njegovim propovijedima, gdje izvještava o važnom otkriću univerzalne fizičke zakonitosti, njegov ispravak grješke u slavnom Arhimedovom pokušaju rješenja zadatka kvadrature kruga. To Kuzino otkriće bilo je odsudno za razvoj metode pomoću koje je postavio metodološke temelje svakog kompetentnog rada moderne eksperimentalne fizičke znanosti.

Ma da je, mora se priznati, važno da se dijete oslobodi gluposti takozvanih "euklidskih" pojmova "samoočitih definicija, aksioma i postulata 'trodimenzionalnog' prostora" svladavanje predmeta sferne, fizičke geometrije samo je prividna školska ploča na kojoj se stvarna konstrukcija fizičke zakonitosti može predočiti. Kuzino

shvaćanje grješke Arhimedovog pristupa kvadraturi kruga bilo je temelj o kojem je ovisilo Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije. Nabrojimo tu shvaćanje dubljeg značenja eliptičke putanje, Fermatovo otkriće zakonitosti putanje fizičkog djelovanja najbržeg hoda, te Leibnizovo opovrgnuće apsurdnosti Descartesovih patetičkih zamisli momenta, sve se to može prepoznati u Leibnitzovoj izravnoj izjavi relevantne univerzalne zakonitosti fizičkog najmanjeg hoda na osnovi lančanice i to kao moćima u smislu zamisli *dynamis*-a specifičnog Pitagorejca i Platona.

U prvoj aproksimaciji taj pristup koncepciji univerzalnosti ukazuje na šablone kružnog hoda koje leže na pojmu odgovarajuće sferne univerzalnosti astronomije. Međutim prema važnim Klasičnim Grcima, Egipćani su im prenijeli još i dodatni pojam, pojam *univerzalnih moći (dynamis)*, koji je jezgra koncepcije znanstvenog saznanja u radu Pitagorejca i Platona. Keplerovo otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije, kao i Fermatovo otkriće univerzalne zakonitosti najmanjeg hoda (t.j. "najbržeg vremena") spada među najpogodnije zorne prikaze pojma univerzalnih moći Pitagorejca i Platona i njihovih predstavnika u Atenskoj Akademiji, kao Eratosten, kasnije. Ova načelna zasebnost razlikuje znanost od mentaliteta "ravne Zemlje" u stilu Enrona u njihovom knjigovodstvu i sada u modi kod uobičajenih ogovaranja.

Pored ovakvih relativno elementarnih tvrdnji Pitagorejci (na pr. Arhita) i Platon predočili su fizičko značenje zakonitosti neprekinutog gibanja u elementarnim slučajevima konstruktivne geometrije, kao što je geometrijska konstrukcija udvostručenja kvadrata, kocke [t.j. kocka dvostrukog obujma] i jedinstvenosti izvođenja takozvanog "zlatnog reza" iz konstrukcije pravilnog dodekaedra.

Keplerovo jedinstveno originalno otkriće zakonitosti univerzalne gravitacije jedan je od najpristupačnijih primjera tog pojma *moći*. Keplerova ispravka mjerenja Marsove putanje pokazala je da

je putanja ne samo eliptička nego je i stalno promjenljiva u svom svakom infinitezimalnom intervalu hoda, i to u skladu s normom "jednake površine u jednakom vremenu" opisanih isječaka. Keplerov "prekršaj" Aristotelovske izmišljotine Rimljanina Klaudija Ptolomeja, ukazala je na postojanje univerzalne zakonitosti s odlikom koju bi moderna uporaba nakon Leibniza definirala kao *moći* (grčki – *dynamis*-a).

To predočenje *moći* kako je to Leibniz nazvao (njemački – *Kraft*) za znanost fizičke ekonomije i fizičku znanost općenito kao *dinamika* (oprečno *mehanici*) istovjetno je pojmu moći u radu Pitagorejca i Platonovih dijaloga.

Međutim, sada na ovom mjestu mi ne stavljamo težište prvenstveno na stvar fizičke znanosti, osim što je ta građa nužni vid zadaće određivanja naravnog zakona koji mora upravljati ruku pri oblikovanju političkog života društva. Moramo zadržati čvrstu moć shvaćanja nad pojmovima moći i dinamike, jer ti se pojmovi odnose na građu fizičke znanosti i, što treba najjasnije istaknuti, fizičku ekonomiju. No naše naglašavanje ovdje je na naravnom zakonu kao takovom, jer Proglas nezavisnosti SADa i sastav našeg izvornog Saveznog ustava odnose se na i pridaju važnost naravnom zakonu pogotovo za svijet u krizi danas.

Moć i žudnja[†]

Ove univerzalne moći povezane su prvenstveno s osjećajnim iskustvom čina uvida koji odgovara provjerljivom, ponovljivom činu otkrića univerzalne zakonitosti, otkrića koje je djelo uma čovjeka pojedinca. Te određene vrste osjećajnih iskustava nastanu isto kod ponovnog insceniranja tog iskustva i kod umnog stanja povezanog sa stanjem kad se čovjek nalazi pred samim početkom doživljavanja takvog otkrića. To je otkriće povezano s činom *ljubavi*, kako ju je Platon definirao u svojim djelima, u suprotnosti s pojmom *erotike*, te povezano s načelom *agape* kako ju je isto Platon definirao, a apostol Pavao naznačio na veoma slavan način s

[†] žudnja za istinom

kršćanskim značenjem *agape* u svojoj poslanici **I Korinćanima** 13. To je isto tako protivnost Klasičnog umjetničkog sastava, njegov izražaj *agape* nasuprot erotskom užitku Romantizma u umjetnosti. Taj osjećaj, koji odgovara *agapi*, ujedno je i suodnosni pojam osjećaju besmrtnosti.

U današnjoj praksi to se mora potvrditi i prihvatiti kao temeljno načelo naravnog zakona i stoga kao nadležan ustavni zakon. To mora uvijek biti pokretačka strast koja upravlja odlukama glede stajališta potrebnog ustavnog zakona za svaku određenu povijesnu situaciju u životu unutar države i između njih.

Te moći, otkriveni uzroci nalik na slike sjene koje naša osjetila zapažaju kao pojave smještaju pravi svijet u nevidljivo ali djelotvorno carstvo onih moći koje um raspoznaje na isti način kao Keplerovo otkriće univerzalne gravitacije. Prema tome zakoniti poređaj[‡] tog [pravog] svijeta, koji stvara pojave zapažanja osjetilima, leži unutar područja tih moći koje smo u stanju otkriti. Osjećaj pri otkriću postojanja takvih moći daje nam slutnju izvjesnosti—i *osjećaj izvjesnosti*—glede zakonitog poređaja svijeta na kojem počivaju dotične pojave. Ta odlika osjećaja, koja je ujedno i karakteristika Klasične umjetničke kompozicije suodnosni je pojam naravne zakonitosti i njene različitosti od tek pozitivnog zakona.

U vjeri ta različitost *agape* od *erotske ljubavi* dala je odliku podjele između nominalnih izraza "kršćanstvo" i američkog doživljaja nakon bestidnosti suđenja vješticama u Salemu i bestidnosti nadutih govoranija Jonathana Edwardsa i njegovih trabunjanja uzduž i poprijeko rijeke Connecticut. Za ovog potonjeg, vrstu takozvanog propovjednika "oživotvoritelja" [vjere] kao "Elmer Gantry"[†], govorilo

se da je više duša propovjednik stvorio iza šatora [u kojem se održavala vjerska ceremonija] nego tijekom služenja unutar njega. Kršćanstvo, koje se razlikovalo svojim oponašanjem Stvoriteljeve ljubavi za čovječanstvo (*agape*) kako ju je Isusu Krist izražavao, treba razlikovati od čiste bestijalnosti rulje nadutih govornika i urlatora kod ceremonija Ku Klux Klana, *auto-da fé*[‡] ili "Elmer Gantryizam" Karla Rove-a u njegovom političkom trgovanju vjerskim uvjerenjima kao da je to pitanje tradicije radije nego stvarnog znanja o odnosu čovjeka pojedinca, u svom svojstvu člana stvaralačkog roda, sa Stvoriteljem.

Nema jasnijeg načina kojim se odnos pun ljubavi društva prema Stvoritelju izražava unutar tijela univerzalnog zakona od pristanka da se sav zakon podvrgne toj središnjoj, sveobuhvatnoj odlici našeg Saveznog ustava, promicanju opće dobrobiti, koju inače nazivamo "opće dobro". Nigdje u povjesti modernog europskog zakona nije to jasnije izraženo nego u glavnom načelu dogovora na kojem je počivao Westfaljski ugovor iz 1648. Razmotrite sljedeće povijesno okruženje tog Ugovora.

Nakon tisućljeća olimpskog, delfskog i sličnog podjarmljivanja većine živućih ljudi uvjetima ljudske stoke, Renesansa 15. stoljeća iznjedrila je, u Francuskoj Luja XI i Engleskoj Henryja VII, novi oblik društva nazvan "zajedništvo naroda na općoj dobrobiti"^{*} tako nazvan u slavu uspostave i potvrde oblika samoupravljanja od strane ljudi gdje je vlada podredila sebe i svoju volju služenju općem dobru svih ljudi i njihovih potomaka. Zatim su grabežljive financijsko-oligarhijske snage sa središtem u srednjevjekovnim ostatcima znanih kao Mleci započeli i dali maha vjerskom ratovanju diljem Europe, od istjerivanja židova iz Španjolske 1492. preko trajnih strahota vjerskog ratovanja

[‡] Uporaba riječi 'poređaj' označava pravilni poredak po veličini (važnosti), kao 1, 2, 3, ... gdje je 2. (razred – na pr., biosfera) viši od 1. (neživog), 3. (noosfera) od 2., itd., *opaska prevoditelja*.

[†] 'Elmer Gantry', roman Sinclaira Lewisa, satirična osuda fundamentalističke vjere. Glavni lik iz naslova započinje kao gramžljivi,

priglupi, baptistički svećenik, ženskar koji se preobrati na protestanstvo i s vremenom postaje vođa velike metodističke pastve.

[‡] 'Auto da fé' je doslovce "sudska presuda ili čin vjere", koji je obično završio javnim spaljivanjem heretika.

^{*} commonwealth

u čitavom razdoblju koje je završilo Westfalijским ugovorom 1648.

Svrha te orgije vjerskog ratovanja bila je vratiti društvo na karikaturu srednjovjekovnog, ultramontanog poretka, poretka sličnog onom pod upravom suučesništva mletačke pomorske oligarhijske financijaša i normanskog viteštva. Slična nakana, potisnuti i iskorijeniti ustanovu suverene države nacije još uvijek je nakana u pozadini sadašnjeg posrtanja prema bezdržavnoj "globalizaciji" pod financijsko-oligarhijskim sustavima vladavine u ovom trenutku povijesti. To je uistinu bila i jest nakana anglo-holandskog liberalnog sustava financijaško-oligarhijske vladavine nakon imperijalnog trijumfa Britanske istočnoindijske tvrtke lorda Shelburnea na Pariškom ugovoru u veljači 1763., kojim je započeo sve žešći napad Londona na postojeće slobode sjevernoameričkih kolonija engleskog govornog područja.

Jednostavna luteranska himna koju je J.S. Bach pretvorio u viši oblik svog moteta **Jesu, meine Freude**, uspjela je uhvatiti duh veselja europskog oslobođenja od strahota čovjeka gotovo svugdje ponašajući se poput zvjeri prema čovjeku u vremenu tijekom razdoblja od 1492. – 1648. Načelo tog tako slavljenog Ugovora je pokoravanje strasti pojedinca imperativu ljubavi naroda, naročito druge vjere i drugih nacija.

Na tim temeljima, čiji se izražaj vidi u klasičnoj Grčkoj Pitagorejaca, Solona Atenjanina i Platona i položaju načela *agape* u kršćanstvu kojeg su tako snažno predstavljali apostoli Ivan i Pavao, ekumensko načelo ustavnog zakona, promicanje opće dobrobiti postavili su specifični, načelni, povijesni temelj uspostavljanju naše ustavne Savezne Republike kao koncepciju u zakonu.

Ovo ne izbacuje funkciju pozitivnog zakona u dostojnom životu društva ali podvrgava nadležstvo koje se može pripisati pozitivnom zakonu višem, istinskom nadležstvu naravnog zakona. Dobro smišljeni ustav morao bi biti projekcija višeg nadležstva naravnog zakona na područje osmišljanja

pozitivnog zakona. Primjena tog stajališta na svaku kriznu situaciju, kao što je sadašnja faza desetke godina dugog vala izopačenja naše nacionalne kulture trebala bi se smatrati obaveznom, mandatnom.

Bezuvjetna nam je dužnost odrediti evoluciju kulture na isti način.

4. **Prijetnja američkom ustavu**

Ova osnovna koncepcija besmrtnosti, koju povezujemo s neposrednim odbacivanjem redukcionističkih doktrina Thomasa Hobbesa i Johna Lockea u našem Proglasu nezavisnosti i Ustavu određuje iznimni doprinos uspostavi naše Savezne Republike civilizaciji kao cjelini, kao i u odsudnoj ulozi Predsjednika Abrahama Lincolna i Franklina Roosevelta koji su omogućili poraze iskoraka Benita Mussolinija, Adolfa Hitlera i Francisca Franca prema "integrističkom" obliku fašističkog svjetskog carstva.¹⁸ Prevladavajući

¹⁸ U relativno raširenoj savremenoj uporabi pod određenim više manje krajnje desničarskim političkim skupinama uporaba izraza "integristički" znači stanje na pr. zloglasne Galicijske crkve Francuske pod Lujem XIV i carem Napoleonom Bonaparteom, koji su za uzor svojim zakonima uzeli ozakonjenje kršćanstva pod rimskim carem Konstantinom kao odobrenu vjeru unutar rimskog, carskog, poganskog Panteona, ali uz uvjet da on, car, postavlja biskupe. Odatle dolazi borba kršćana, kao na primjer u Augustinijanskoj tradiciji, protiv uvjeta za koji je Konstantin tvrdio da ga je Nicejski koncil potvrdio 325. godine. Integristička doktrina srednjovjekovnog vremena ustvrdila je da je car Konstantin darovao papi carsko nadležstvo nad zapadnom Europom, mitska doktrina "Konstantinovog dara", što se tijekom rada velikog ekumenskog Koncila u Firenci sredinom 15. stoljeća dokazalo prijevarnim. Ta prijevara se koristila kao pravna osnovica ultramontanog srednjovjekovnog sustava "globalizacije" pod tiranijom imperijalnog saveza mletačke financijske oligarhije i normanskog viteštva. Kod današnjih desničarskih organizacija izgrađenih oko nacista koji su pobjegli u Ibero-Ameriku i drugdje putem "konopa za štakore [rat-line' – vidi opasku pod ♣ na strani 27]" kojeg su uglavnom kontrolirali krugovi sa sjedištem u

nedostatak priklanjanja političke Europe tom ustavnom načelu vladavine, načelu kojem su služili naši najveći Predsjednici, ostavio je kontinentalnu Europu da trpi od podložnosti, još danas, vrsti zavjera fašističke Sinarhističke internacionale i slično, koje je ona pretrpjela u razdoblju od 1917. – 1945. Sada ta ista vrsta bolesti, koja je preplavila razne dijelove ili čitavu Europu u raznim vremenima kroz stoljeća do danas, postala je isto tako neposredna, egzistencijalistička prijetnja našoj ustavnoj republici, a ta se prijetnja sad javlja među nama do mjere kojoj nema ravne sve do Appomatoxa.*

U biti, fašizam, kojem su slučajevi Mussolinija, Hitlera, Franca i Pinocheta i slično tipični uzor, nije stvar sama po sebi. Postoje tipični fašistički načini ponašanja, no to su kraste i gnoj političke sramote, a ne zaraza koja proizvodi fašizam kao jednu od svojih simptomatskih poljedica.

Objasnit ću zarazu u sljedećem sažetku povijesnih temelja sukoba koji prijeti postojanju SADa upravo sada. Specifična prijetnja našoj državi sada izraslina je razvoja koji je počeo preuzimanjem vlasti u Britaniji 1688. – 1689. od Williama od Orangea i uspon onog dijela britanske aristokracije sa sjedištem u Irskoj koja se razvila kao

Španjolskoj a povezani s Allen Dullesom i sinovima Williama F. Buckleya starijeg, "integristička" legenda se održavala na životu kao osnovica zalubdjelih desničarskih katolika, čiji su tipični primjer bili protivnici papa Ivana XXIII, Pavla VI i Ivana Pavla II. Prema modernom zakonu zakonita vjerska tijela imaju zajedničko, zaštićeno pravo na članove ekumenskog sklopa autonomnih, dragovoljnih družbi, koje djeluju unutar, ali neovisno o vladi. "Integrizam" danas nastaje pretežno kao izraz fašističkih udruga i ideologija, no koncepcija na kojoj počivaju "integrističko" vjerovanje pokazuje sklonost javljanja u raznim prerušenim likovima.

* U Američkom građanskom ratu, najvećoj prijetnji Saveznoj ustavnoj republici, vođe zaraćenih strana, Robert E. Lee vođa snaga Konfederacije i general Grant Unije, ugovorili su sastanak za 9. travnja 1865. u kući u gradiću Appomattox. Na sastanku od po prilici dva i pol sata Robert E. Lee pristao je na predaju svoje vojske čime je najkrvaviji sukob američke povijesti priveden kraju.

odsudni sastojak budućnosti, unutarnji izraz britanske oligarhijske moći tijekom tog i sljedećih desetljeća.

Sušтина na kojoj počivaju simptomatske odlike fašističkog pokreta predstavlja pretežno izdanak anglo-holandskog liberalizma, koji se razvio kao izdanak pojave financijsko oligarhijske stranke u svom prerušenom izgledu kao "Mletačka stranka" Anglo-holandskih indijskih tvrtki krajem 17. i u 18. stoljeću. Ta financijsko oligarhijska reakcija na opasnosti koja je prijetila vrsti *ultramontanog* oživljavanja mletačkog stila svjetskog carstva financijsko oligarhijske vladavine, kao što je varijanta koja se zove "globalizacija", a koju danas promiče Siena skupina Roberta Mundella i drugi.

Bitne odlike tog važnog djelića današnje povijesti su sljedeće.

Uspješni Američki rat za nezavisnost protiv ugnjetavanja Britanske Istočno-indijske tvrtke nakon 1763. dovelo je lorda Shelburna i njegovu posadu u izravnu kontrolu nad pokušajem obrane anglo-holandskog liberalnog sustava i protiv širenja utjecaja američkog modela širom europske civilizacije. Shelburneov prvi zapažljiv čin u korist tog cilja bila je njegova uloga Premijera u razdoblju od 1782. – 1783. u razdvajanju glavnih saveznika borbe za američku nezavisnost, SAD-a, Francuske i Španjolske jednih od drugih preko zasebnih ugovora sa Shelburneovom vladom. Shelburneova glavna meta bila je Francuska Luja XVI.

Ipak, dok je činjenica da je Francuska bila velika sila tog vremena nagnala Shelburnea i Benthama da uzmu na nišan Francusku, bivšeg saveznika SADa kao glavnog neprijatelja kojeg treba u to vrijeme uništiti, ova nova država, SAD, predstavljala je dugoročnu opasnost koja je natjerala Shelburneove anglo-holandske liberalne imperijaliste prebaciti težište svog napada na Francusku kao ključnu metu pokušaja upropaštenja kontinentalne Europe.

Već 1763. Shelburne je odabrao danas zloglasnog "škotskog filozofa" Adama

Smitha u svoju svitu i dao mu zadatak da vodi istraživanje koje bi dovele do razvoja načina uništenja sloboda sjevernoameričkih kolonija i gospodarstva Francuske, a Adam Smithova ostavština ustvari je upropastila Sjedinjene Države—kraljevski!—tijekom zadnja četiri desetljeća. 1782. Shelburne je predvodio uspostavu Britanskog ministarstva vanjskih poslova [Foreign Office] dajući svom sluganu Jeremyju Benthamu ključni položaj predsjednika odjela prljavih poslova koji je dirigirao operacijama protiv Amerika¹⁹ i kontinentalne Europe. Među ključnim Shelburneovim špijunima u tim poslovima bio je protivnik Benjamina Franklina Phillipe "Égalité" iz Francuske i Shelburneov slugan, švicarski bankar Jacques Necker. Dovođenje francuske monarhije u stečaj kroz britansko nametanje politike slobodne trgovinske razmjene Adama Smitha i fiziokrata Turgota, stvorilo je okruženje za većinu vodećih, razornih preduvjeta za Francusku revoluciju 1789.

Način na koji su Shelburne i drugi smislili ostvarenje Francuske revolucije ključ je shvaćanja većine glavnih odlika svjetske povijesti nakon provedenih operacija britanskog MVPa koje su pokrenule početak događaja 1789. Britanske kupljene duše Phillipe "Égalité" i Jacques Necker,²⁰ bili su autori događaja 14.

¹⁹ Aaron Burr bio je vodeća kupljena duša britanskog Ministarstva vanjskih poslova kojeg je Bentham stavio u akciju unutar SADa u subverzivnim djelatnostima uključujući i Manhattansku banku i operaciju u koju je uvukao i Andrewa Jacksona. Vidi Anton Chaitkin, **Izdaja u Americi** [Trason in Amerika]: **Od Aarona Burra do Averella Harrimana**, 2. izdanje (New York: New Benjamin Franklin House, 1985.)

²⁰ Jacques Necker bio je otac ozloglašene Madame de Stäel. Neckerova žena (majka) bila je kandidat za udaju za Edwarda Gibbona, propagandiste lorda Shelburne poznag po romanu **Uspom i Pad Rimskog carstva**. Treba zapaziti da je Gibbonova knjiga imla nakanu dati šablonu Britanskog svjetskog carstva. Sama Madame de Stäel igrala je ulogu špijunke protiv francuske kralljevske obitelji, djelujući kao bliska povjerenica iste kraljice Marie Antoinette koja je bila i meta kupljene duše lorda Shelburnea, grofa Cagliostro iz Martinističkog

srpnja 1789. Danton i Marat bili su agenti britanskog MVPa, podučavani u Londonu i pregrupirani u Francusku pod vodstvom Benthama. Robespierre, londonski agent i drevni neprijatelj Benjamina Franklina uveo je Teror i jakobinskog Napoleona Bonapartea kao izvorni model fašizma Mussolinija, Hitlera i drugih, model Napoleona kojeg je izmislio oduševljeni pobornik Inkvizicije i martinist Joseph de Maistre, da bi igrao ulogu Bonapartea diktatora i cara.

Napoleonski korijeni Adolfa Hitlera

Ti strani nefrancuski razvoji događaja, orkestrirani od Britanaca u Francuskoj bili su glavne pojave najgadnijih stranica svjetske povijesti tijekom razdoblja od prije 1789. sve do današnjeg dana. Ključna odlika tih razvoja događaja bilo je stvaranje kulta, pod pokroviteljstvom Londona, od obožavatelja Voltairea martinističkog slobodno zidarskog reda uz potporu Londona koji je orkestrirao aferu Kraljičine ogrlice i razne slične podvige koji su vodili u događaje u srpnju 1789., u Teror. Ta operacija iz Londona bila je odgovorna za stvaranje prototipa kasnijeg Adolfa Hitlera, cara Napoleona Bonapartea, koji je zajedno s Maratom bio je značajno utjecajan čimbenik u pred-oblikovanju vojske (na pr. Jomini)[^] i drugih važnih političkih mjera pobune Američke Konfederacije 1861. - 1865., koja je bila pod pokroviteljstvom Londona. Britanska marioneta lorda Palmerstona, Napoleon III bio je proizvod tog martinističkog slobodno zidarskog kulta, koji je kasnije proizveo anarho-sinarhistički kult poznat kao Francuski sinarhisti, i kasnije

reda slobodnih zidara, u aferi "kraljičine ogrlice", za koju je Napoleon Bonaparte, martinistička kupljena duša, kasnije slavodobitno priznao da je bila ključ rušenja francuske monarhije. [♥Martinizam je sustav mistične kršćanske filozofije Illuminata i ezoteričke prakse koja se zasniva na tajnom učenju i javnim radovima francuskog 'filozofa' Louis-Claudea de Saint-Martina (1743-1803).
[^] Antoine-Henri, baron Jomini (1779. - 1869.), francuski i kasnije ruski general, jedan od 'najslavnijih' pisaca o umijeću ratovanja. Rođen u Švicarskoj. Služio u francuskoj vojsci Napoleona Bonapartea.

Sinarhistička Internacionala, ustvari politička spletkarska klika privatnih bankara, koja je orkestrirala poslije-versailleski uspon fašističkih režima na kontinentu Europe.

Grof Joseph de Maistre, ključna ličnost martinističkog reda tog vremena bio je majstor đavoljih preparata koji je doslovno stvorio budući uzor Adolfa Hitlera, ne iz blata nego prokuhanog Jakobinskog sljedbenika braće Robespierre, Napoleona Bonaparte. To je činjenica koju je jasno priznao sam Napoleon. Napoleon je služio kao razoritelj kontinentalne Europe, kad je britanska Istočno-indijska tvrtka orkestrirala Sedmogodišnji rat koji je dove Britaniju do imperijalne sile kod Pariškog ugovora u veljači 1763., baš kao što je britanska imperijalna oligarhija sa svojim američkim i drugim suputnicima pustila s uzice dva rata s istim posljedicama na kontinentalnu Euroaziju i dalje tijekom 20. stoljeća kao i dala maha vijeku atomskog terora od 1945. do 1989.

Izvorni martinistički slobodno zidarski red koji je nemjestio francusku aferu "kraljčine ogrlice", Jakobinski teror i Napoleonov teror razvio se u Sinarhistički pokret pred kraj 19. stoljeća i u spletkarsku kliku Sinarhističke Internationale privatnih financijaško oligarskih interesa koji su bili u pozadini dolaska na vlast stvorova kao Mussolini, Hitler i Franco u desetljećima tijekom i poslije 1. svjetskog rata.

Radikalni anarho-sindikalistički krugovi "protubande"* u pozadini "globalizacije" danas, kao na primjer Siena skupina Roberta Mundella i njegova ekstremna mreža suradnika i takvi drugi kao Teddy Goldsmith, veteran suradnik američkog Johna Traina u operacijama "aveti [špijuna]" stare **Pariške revije**, ideološki su produžetak istog sinarhističkog sindikata interesa privatnih bankara koji su svijetu dali

* Oligarhijski krugovi koji 'žive' od nereda stvaraju i potpomažu i podjaruju obje strane protivničkih odreda—bande i protubande—jer u metežu sukoba koje oni prouzrokuju oni 'love u mutnom'.

ranija diktatorstva Mussolinija, Hitlera, Franca i slično.

Sinarhistički presedan koji nam je dao zastrašujuće tiranije Mussolinija, Hitlera i Franca korijen je unutar onog što je Predsjednik Eisenhower označio kao "vojno industrijski kompleks", u krizi koja je obuhvaćala one vidove uloge Busha i Cheneyja danas koji su sada glavna prijetnja ustavnom poretku.

Sadašnja prijetnja anglo-holandskim liberalnim financijsko-oligarhijskim interesima, prijetnja koju ustavni poredak naše republike predstavlja može se vidjeti u sadašnjoj stalnoj kampanji tih liberalnih interesa i njihovih ortaka protiv baštine Predsjednika Franklina Roosevelta. Toj stalnoj sadašnjoj kampanji dali su maha pri završetku 2. svjetskog rata, po nalogu istih financijsko-oligarskih krugova koji su u početku podržavali uspostavu režima Mussolinija, Hitlera i Franca a kasnije se usprotivili Hitlerovom i Mussolinijevom režimu isključivo zbog problema Hitlerovog pomaka u napadanju prvo zapadne strane radije nego istočne. Zloglasni "konop za štakore"* značajnih fašističkih kriminalaca, koji su prebjegli uglavnom preko Francove fašističke Španjolske u Amerike, tipičan je primjer sukrivnje krugova Winstona Churchilla, Bertranda Russella i drugih nastavlajući podršku anglo-američkih financijskih krugova prvom modernom fašističkom režimu Benita Mussolinija.

Prescott Bush, djed Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, pravi je primjer desničarskih financijaških krugova, koji su napravili ove uzastopne, pro-fašističke, protu-Mussolini-Hitler i pro-Franklin Roosevelt prekrete.²¹ Ovo

* Putevi kojima su nacistički ratni zločinci izbjegli u Južnu Ameriku i Jugoistočnu Aziju (Bliski Istok) zvali su se "konop za štakore". Konop za štakore su ljestve od konopa koje dosižu do vrha jarbola na brodu, zadnje utočište štakora kod bjega s broda koji tone.

²¹ Usvojioj nadležnosti kao glavni izvršni dužnosnik banke Averella Harrimana, Brown Brothers, Harriman, Prescott Bush je prebacio financijska sredstva koja su izbavila Nacističku partiju Adolfa Hitlera na vrijeme da se pripremi Hitlerovo diktatorstvo. To je

ne znači da je Predsjednik George W. Bush umno sposoban shvatiti perverznu vrstu uloge, kao simbol karikaturne dinastije svoje porodice, uloge koju u stvari igra na pozornici danas. Ništarijama, koje su postavile tog jadnog, bolesnog glupana na pozornicu da ga se "potroši" kao propalog trkačeg konja napumpanog drogom za svoju zadnju trku, nije bilo potrebno njegovo shvaćanje uloge za koju je bio odabran. Bilo je dovoljno da je igra. Ako je on sada smetnja onima koji su ga postavili na položaj, on ne predstavlja ništa gore nago što su trebali očekivati od njega u samom početku. Toliko o važnosti uzgoja u današnjim takozvanim porodicama establišmenta: *sic transit Gloria*, a koja?

Cheney kao čudovište

Prihvativši činjenicu da je povijesna pozadina onih svjetskih ratova i srodnih događaja prošlog stoljeća pripremila scenu za sadašnju svjetsku krizu, postavite Podpredsjednika Dicka Cheneyja i njegovu spletkarsku kliku u tu scenu na pozornicu koju su pripremile naznačene preobrazbe zadnjih stotine godina i više.

Ključ poimanja ustavne krize Predsjedništva s kojom se danas suočavamo leži u proučavanju načina na koji su mnogi ljudi na utjecajnim položajima nastavljali podcjenjivati moć koji Podpredsjednik Dick Cheney predstavlja u sadašnjoj nacionalnoj i svjetskoj krizi, jer oni naveliko precjenjuju moć prirodenu samom Cheneyju. Ljudi se ne boje niti čudovišta Gila niti gangsterskih šefova zbog njihovih aktualnih intelektualnih sposobnosti. Samog po sebi i u sebi Cheneyja se može svrstati daleko ispod Rasputina u modernom muzeju tame urotnika i ubojica, kao što se i Rasputina treba svrstati daleko ispod savojskog,

učinjeno u ime Montagu Normana, glave Engleske banke [Bank of England], zajedno s Hjalmarom Schachtom, Normanovom kupljenom dušom, i Banke za međunarodna poravnjanja, BIS [Bank for International Settlements].

zlog slobodno-zidarskog gospodara grofa Josepha de Maistrea. Cheneyja se mora raspoznati kao puko oruđe današnjih sinarhističkih spletkara, oruđe po prilici u rangu plaćenog ubojice. Njegova je važnost u funkciji koju obavlja kao takvo puko oruđe.

Da bi se shvatilo Sinarhističku Internacionalu financijaško oligarskih i povezanih krugova, koji su orkestrirali ove uzastopne prevrate na koje sam se gore osvrnuo, nužno je prepoznati da je to izdanak specijalnih operacija ustrojenih oko krugova britanskog lorda Shelburnea i Jeremyja Benthama, Shelburneovog slugana, u razdoblju koje je započelo Priškim ugovorom u veljači 1763., gdje je Britansku Istočno indijsku tvrtku uspostavio kao carstvo, i koji je dao maha kampanji gušenja naših sloboda što je dovelo do našeg Proglasa nezavisnosti 1776. godine i Saveznog ustava 1789. Shelburneove značajne operacije bile su neposredna i sve veća namjeravana prijetnja očuvanju ranijih sloboda koje su si sjeverno-američke zajednice engleskog govornog područja osigurale. On nas je mrzio, *liberalno!*

Negdje 1789. glavni, stalni dugoročni strateški cilj tih izdanaka Pariškog ugovora iz 1763. bio je uništiti Američki sustav političke ekonomije na kojem je Američka ustavna republika bila utemeljena, i iskorijeniti sjeme naše republikanske kulture diljem svijeta. Nakon pobjede Sjedinjenih Država nad londonskom marionetom, Konfederativnim Državama Amerike, i trijumfom američkog gospodarstva na Stoljetnoj izložbi u Filadelfiji 1876. godine, glavni dugoročni strateški sukob unutar globalno proširene europske civilizacije bio je uništiti Američki sustav političke ekonomije u korist, kako je to zauvijek-orwellijanska imperijalistička Britanska Istočno indijska tvrtka definirala služenju slobodi trgovanja, njihovoj definiciji "kapitalizma".

Bitni problem, kao što ga je Henry A. Kissinger naznačio, u svom govoru u londonskoj Chatham House u svibnju 1982., kao sukob između Franklina Roosevelta i Premijera Winstona Churchilla, kojeg [Winstona] je Kissinger

hvalio i odano mu se tom prilikom divio, i to je točno taj problem.²²

Kao što sam opetovano naglašavao u mnogim ranijim objavljenim radovima, najrazvidnija je razlika između sustava političke ekonomije kontinentalne Europe i ustavnog sustava Sjedinjenih Država to što su vlade Europe podređene takozvanim "nezavisnom središnjem bankovnom" sustavu zasnovanom na anglo-holandskoj liberalnoj verziji mletačkog financijsko oligarskog sustava. Kao što su Predsjednici Abraham Lincoln i Franklin Roosevelt obnavljali recept Alexand(e)ra Hamiltona, prvog Ministra financija Sjedinjenih Država, Američki sustav je, ustavno, sustav koji počiva na vladinom monopolu puštanja novca i srodnih kredita u optjecaj. Iako moderno pravo mnogih europskih država, kao na primjer Njemačke, stupa u obranu načela opće dobrobiti, samo Ustav Sjedinjenih Država izravno stavlja to načelo iznad svih drugih nadležnosti i proturječnih tumačenja zakona.

Budući su Sjedinjene Države, nakon Lincolnove pobjede nad Palmerstonovim marionetama, Konfederacijom i carem Maximilianom, postale presnažne da ih se izravno uništi počela se naglašavati subverzija a izravni napad se smatrao gorim od jalove strategije. Manipulacija Churchillove lopovske družbe nad Predsjednikom Trumanom nakon smrti Roosevelta tek je tipičan primjer onog što su neki u Londonu i njihovi američki slugani smatrali diskrecijom u pitanjima dugoročne, grandiozne imperijalne strategije britanskog Liberalizma. Kissingerov navedeni govor u svibnju 1982. u Chatham House-u tipičan je primjer strategije subverzije, kao što je sadašnji režim Busha i Cheneyja vodio i vodi SAD u pogubne ratove te, sada, i nasrt sloma globalnog anglo-američkog sustava suučesničke hegemonije.

²² Henry A. Kissinger, "Razmišljanja o udruživanju: Britanski i američki stavovi poslijeratne vanjske politike, govor na proslavi Dvjestogodišnjice Ureda ministarstva vanjskih poslova", 10. svibnja 1982., Royal Institute of International Affairs (Chatham House), London. Čitav govor se nalazi u **EIR**-u, 11. siječnja 2002.

Toliko o pozadini, a sad je vrijeme da naši građani odbace svoje populističke utvare i suoče se s ružnom činjenicom da moramo gledati na samog Cheneyja kao nekog kojeg se najbolje može razumjeti zapažanjem njegove zapanjujuće sličnosti s ličnostima s pozornice iz 1922.–1945. kao Mussolini, Göring, Goebbels i Hitler. Cheney je, mora se priznati, gluplji grubijan od svih tih prethodnika, no ono ipak važno u ulozu koju igra je da djeli istu vrstu strasti, čak i bez opterećenja s previše intelektualnih sposobnosti. On je poživinčena karikatura Torquemada, kao što je takve vidio Joseph de Maistre, stvaratelj Napoleona. On bi htio biti, parodija životinje Hitlera koja grize tepih, kojoj kao primjer služi de Maistreov sotonski lik njegove vlastite tvorevine, Napoleona Bonaparte. On je vrsta karikature, u stilu Bertolta Brechta, Dostjevskog lika "Velikog Inkvizitora". On je talog s dna bačve moderne povijesti Nietzscheanaca. On je glup, ali to nadoknađuje nedostatkom intelekta u svojoj grubijanštini. On je zao ali isto, kao što bi keltska legenda rekla, *vilenjak (fey)*.*

On nije moćan um nego neka vrsta bjesnog psa, zlobna karikatura Trazimaha kao što ga tumači profesor Leo Strauss. Nastoji nadoknaditi svoj nedostatak razuma pouzdajući se u svoju strast za divljaštvom. Podpredsjednik Dick "Bugsy" Cheney izražava, što se tiče naših ustavnih gledanja danas, simptom koji ukazuje na okrajak procesa raspadanja nekoć velike sile, upozoravajući simptom nastupa nečeg što je zlokobno kao, ako ne i zlokobnije od, onog što je na kraju prevladalo Atenom Perikla. Na koncu on će uništiti samog sebe no to ga ne će ustvari prestrašiti. Prisiliti ga da ne bude bjesni pas, njegovo istinsko ja, bilo bi kao reći Rumpelstitskinu is basne njegovo pravo ime. On nije baš nešto,—uostalom gđa Lynne Cheney ga je izvukla iz neke vrste društvene kante za smeće i spasila ga od novačenja u vojsku za vrijeme Vijetnamskog rata, ali zato je on istinski sljedbenik Dionizija Friedricha

* fey, biće u stanju blesavog buncanja ili opsjednutosti

Neitzschea, i karikatura Dostojevskog Velikog Inkvizitora.

Poput čudaka Guantanamo

Kojiput, kao u slučaju Dicka Cheneyja, istina je najbliža stvarnosti kad se ona priča kao mit zasnovan na stanovitoj vjerojatnosti. Kojiput, kao u slučaju Cheneyja, mješavina fantazije i života i slično tiče se više načina na koji zadobije i održava dio određene vrste karaktera nego svake jednostavnije vrste životopisnih pojedinosti. Tako je i s moralnim propalicama, kao Cheney, koji usvoji naviku igrati ulogu veličajnosti fiktivne ličnosti prema onom kako je on vjerojatno zamišlja i koja ustvari postoji, kao osoba, samo u njegovoj vlastitoj mašti.

Stoga razmotrite lik neuspješnog čovjeka kao Dick Cheney. U zadnje pak vrijeme čini se da sve ide nizbrdo za mračnu ličnost bivšeg krupnog igrača američkog nogometa koji je igrao za momčad škole svoje buduće supruge. Jednog dana, ljepotica te škole, njegova buduća žena gđa Lynne Cheney, uzme jadnog Dicka s ulice, osigura mu sveučilišnu titulu koju inače ne bi sam na svoju ruku bio u stanju zaraditi, i u stisci pribavi mu izgovor za njegov prvi i zadnji od nekoliko izbjegavanja poziva za vojsku što ga je spasilo od služenja u tadašnjem ratu u Indokini. Nije poznato, i ustvari je nevažno da li je ili nije u noćima kad ga je ostavila vani [misli se, kao psa, *opaska prev.*], prikvačila njegov optočeni ovratnik na neslomivu uzicu ili, u nekim prilikama, ručne zglobove za stup kreveta. Istinita priča o budućem "neo-konu"[♦], jastrebu kokošaru.[♥] Ona je

[♦] neo-con = neo-konzervativac, no kad se tako skrati ima i ironično značenje, jer con = konzervativac, može biti i con = convict = robijaš, razbojnik, i odatle, varalica.

[♥] jastreb kokošar ['chickenhawk'] = Osoba oduševljena ratom uz uvjet da se netko drugi bori. Naročito kad je to oduševljenje nepomućeno osobnim iskustvom ratovanja, a pogotovo kad taj nedostatak iskustva dolazu unatoč obilatim prilikama u mladosti te osobe. Jastreb kokošar, 'chickenhawk', je u tom smislu uzet jer je sastavljen od riječi

njegova neposredna veza s moći: s krugovima profesora Lea Straussa sa Čikaškog sveučilišta, koji je, makar već dulje vremena pokojni, još uvijek danas stvarni "sobni starješina" neo-konzervativnih jastrebova kokošara.

Gđa Lynne Cheney je različiti tip, više ono što stvarno jest a što već sada nije nimalo dobro. Ona je utjecajnije ličnost u porodici, koja je rukovodila karijerom svog bezosjećajnog pastuha u odsudnim trenucima.

Ovih je dana u modi govoriti podrugljivim glasom o takozvanim "propalim državama". Dick Cheney je živa slika propale države svog bića a nije jedini te vrste. To nas dovodi do predmeta grabežljivaca koji navodno rukovode američkim "Clockwork Orange" zatvorom u Guantanamo.

Dolazak ere atomskog naoružanja, koja je započela u Hirošimi, bodrio je razmnožavanje određene vrste ljudi koje su domišljati uskoro počeli nazivati "savijačima žlica", i to iz veoma dobrih razloga. General Daniel O. Graham, kojeg sam naveo ranije ovdje, bio je jedan od njih. Njegov luđački odio znanstvene fantastike zvan "High Frontier [Daleka granica]" primjer je toga. Neki su bili još mnogo neobuzdaniji od onog što bi mi moje poznavanje Grahama moglo dati naslutiti, no on je ipak "savijač žlica". Slučaj Aquino i eksperimenti s LSDom koji su se provodili iz londonske Tavistock klinike, bliži su srži te vrste. Takav prizor vidimo kad razmatramo izvještaje koji dolaze iz Guantanamo, Abu Ghraiba i mjesta slične provenijencije.

Iz znanstveno jasnih razloga, za koje nije važno da im ovdje dajemo pojedinosti unutar dodijeljenog djelokruga ove monografije, stres uspona kroz više desetljeća takozvanog "preventivnog" nuklearnog, i kasnije, termonuklearnog ratovanja, prouzrokovao je da nešto "pukne" unutar ličnosti određenog sloja u našim obavještajnim službama i vojsci. Priče

'chicken' = kokoš, pilić i 'hawk' = jastreb, no 'chicken' je i naziv za (čovjeka) kukavicu.

strave iz Guantanamo i Abu Ghraiba ne izenađuju nijednog od nas koji smo upoznati s nekim slučajevima tih djelova naših državnih službi sigurnosti koji su zapažljivije naginjali prema strani mentalnog i profesionalnog života "savijača žlica".

Važna napomena o tim slučajevima, koja je relevantna u djelokrugu ove monografije, tiče se ustroja mentalnih procesa koji zavedu podložne da postanu tipovi ličnosti koje avet s pedigreeom "hladnog rata" iz mnoštva "savijača žlica" predstavlja. Posebna operacija iz MIT-RLEa povezana sa projektom "Kibernetika" zaklade Josiah-e Macyja mlađeg, koja je sadržavala takve bestidnosti kao torturu jadne čimpanze s nadimkom "Noam Čimpski", koju su vršili kradljivci tijela Noam Chomsky i Marvin Minsky, važan je primjer toga. Pogledajte na primjer stare sveske John Campbellovog magazina **Astounding Science Fiction** [Zapanjujuća znanstvena fantastika]. Zavirite u te i slične produkcije gdje ćete vidjeti sadržaje gdje tipovi kao "Buck Rogers" jašu takvog i takvog šestonogog reptila preko zemlje dalekog planeta gdje vlada kultura nalik na feudalnu, ili isto ali još gore nego djetinjasta perverzija "Rat zvijezda". Mnogim ljubiteljima te vrste razonode, "znanstvena fantazija" nije tek zabava za djetinjaste umove, ona je manje više vjerovanje. Zavedenima u takav smjer postati "savijač žlica" bila je kako se govorilo "velika fora", naročito ako je to obuhvaćalo sudjelovanje u "k-ovom ili onom"* ultratajnom raskalašenom obilasku zaštićene zone ultratajnog naziva unutar specijalnog položaja visoke vojne ili slične sigurnosti.

Stavite sliku takve vrste "iskrivljača žlica" u sklop onog što sam naznačio ranije u ovom izvješću kao "sindrom kuglastog akvarija". Tamo sam pisao o stanju uma redukcionista čije su definicije, aksiomi i postulati mješavina stvarnog i nepostojećih svjetova. Bacite pogled na kategoriju "savijača žlica" o

kojima sam upravo govorio nasuprot pozadine "sindroma kuglastog akvarija".

Neobično? Ništa neobičnije od onog što biste morali raspoznati kao neobično stanje uma tipičnog, stvarno strastvenog obožavatelja lord Shelburneovog Adama Smitha, ili profesora Milтона Friedmana što se toga tiče. Uzmite sljedeći ulomak, kojeg sam često citirao iz Adam Smithove **Teorije moralnih osjećaja**, objavljene 1759. upravo 4 godine prije nego što je dobio svoj prvi zadatak kao špijun od samog lorda Shelburnea.

Upravljanje veličajnim sustavom svemira ... briga za općom srećom svih razumnih i svjesnih bića posao je Boga a ne čovjeka. Čovjeku je dodjeljen mnogo skromniji okrug, no mnogo prikladniji slaboci njegovih moći, i uskosti njegovog shvaćanja: briga o vlastitoj sreći, o sreći svoje porodice, svojih prijatelja, svoje zemlje... No iako smo ... u tu svrhu obdareni veoma snažnom željom povjereno je sporim i neizvjesnim odlukama našeg razuma naći pravovaljana sredstva njihova ostvarenja. *Priroda nas je usmjerila na veći njihov dio putem izvornih i neposrednih prirodnih nagona. Glad, žeđ, strast koja ujedinjuje dva spola, i strah od boli, potiču nas da primijenimo ta sredstva u njihovu vlastitu svrhu ne razmišljajući o njihovom stremljenju prema onim dobrotvornim ciljevima koje je veliki Upravljač prirode nakanio putem njih ostvariti.*²³

"Savijač žlica" soja Lockeja, Mandevillea, Quesneya, Adama Smitha ili utopiste Jeremyja Benthama, dijeli ovaj svijet na dva odijeljena svemira, jedan iznad podnih daski osjetilnih pojava drugi ispod daski. Nekako, magičnom čarolijom, stvorovi ispod tih daski određuju sudbinu smrtnog čovjeka, dok iznad daski lakovjerni izvode obrede za koje se vjeruje, makar stvarno apsurdni ili još gore, da stiču naklonost nevidljivih čudovišta koji odozdo upravljaju svemirom iznad daski. Zamislite si

²³ Ovako je ovaj izvadak prvo citiran u djelu Lyndona H. LaRouchea, jr. i Davida P. Goldmana, **Ružna istina o Miltonu Friedmanu** (New York: New Benjamin Franklin House, 1980.), str. 107. Istanje teksta dodano.

* misli se na raznorazne 'kvazi' nevladine organizacije (kojima obično dirigiraju vlade i obavještajne službe, *opaska prev.*

Donalda Trumpa kao Sotonu, gdje prebiva u Paklu, upirući prijeteći prstom dok bijesno povikuje na molitelja za položaj mjesnog starješine ćelije prokletih, "Dobio si nogu!". Kao što Trump uporno tvrdi dragovoljna spremnost biti uistinu opak u svoji zlodjelima, prema Mandevilleovoj doktrini, proizvodi zadovoljstvo Mandevilleskih ukusa društva kao cjeline.

Raspoznajte ne tako sakriven nutarnji um potencijalnog "savijača žlica" u tome i srodnim čudnim slučajevima slavnih ekonomista kao što je Bernard Mandeville, sljedbenik Johna Lockeja. Mandeville je za osnovicu svoje doktrine, koju s oduševljenjem obožavaju današnje savremeno krajnje desničarsko Društvo Mont Pelerin-a, uzeo pretpostavku da bi zabrana na uplitanje društva u odavanje privatnim porocima osigurala relativno optimalnu dobrobit za šire društvo.²⁴ Ili slučaj dr. François-a Quesnaya, fiziokrata kojeg je Adam Smith plagirao u svojoj najslavnijoj formuli, "nevidljiva ruka", u svom vlastitom protuameričkom propagandnom traktatu poznatom po skraćenom naslovu **Bogatsvo nacija**.²⁵ Quesnayevo obrazloženje je bilo isto kao i objašnjenje Antonina Scali(a)e, pomoćnog suca Vrhovnog Suda SADA—koji je sam vrsta đavla—budući da su kmetovi na imanju aristokratskog veleposjednika samo vrsta stoke, jedini izvor dobiti tog imanja moraju biti čarobne moći vlasništva (na pr. "vrijednosti vlasnika dionica") a njihov izražaj [čarobne moći] je dodjela nagrade titulom veleposjednika.

Uobičajena odlika takvih određenih vjerovanja u sve te tipične "svece" empiričara poganskog Panteona anglo-holandske liberalne političke ekonomije, može se prilično točno opisati kao njihovo opće uvjerenje da neko posredstvo, koje nismo u stanju spoznati, djelujući ispod podnih daski

²⁴ Bernard Mandeville, *Basna o pčelama, ili privatni poroci, javna dobrobit* (London, 1714.)

²⁵ *Quod erat demonstrandum!* Ustvari, u primjeni kao Enronovoj i slično, "nevidljiva ruka" pipkajući po po vašim džepovima, čak i dok spavate.

svemira naređuje, i to veoma hirovito, i time određuje što je dopušteno stanovnicima svijeta iznad. Može se čuti zveckanje kocki praznovjernog kockara, kad igrač bogoštovno uzvikuje: "Dijete treba cipele!".

Kao i u svim slučajevima koji leže unutar granica pojma sindroma "okruglog akvarija" postoje tri glavna vida te posebne ideologije koje treba razmotriti. Prvo, tu je stvar od praktičnog značenja za društvo koju sudionik u tom sindromu ne zna, a trebao bi za svoje vlastito dobro. Drugo, postoje usvojene predodžbe načela koje mogu biti krnje to jest one koje sadrže stanovitu korisnost, ali su pogrešne jer predstavljaju u svom dubljem smislu redukcionističke oblike uvjerenja. Takve predodžbe, svojstvene deduktivnoj ideologiji, pokazuju sklonost potiskivanju funkcioniranja stvaralačkih umnih sposobnosti koje su svojstvena različitost ljudskog roda od životinja. Treće, tu je i vrsta vjerovanja koje je izravno suprotno određenim zakonitostima stvarnog svemira.

U slučaju gdje je određen glavni izazov sam po sebi ustavne naravi, razumna približno određena pravovaljana različitost tih triju sastojaka popularnog sindroma "okruglog" akvarija treba se promatrati kao područje neobično važnog značenja u ustavnom zakonu. , Kao što sam se ja držao tog pravila u ovoj monografiji, naglasak mora biti na ustavnom zakonu u svom vidu naravnog zakona radije nego da ugazimo u močvarno tlo patoloških posljedica opsesivnog vjerovanja u pozitivni zakon (na pr. "običajno pravo"), kao što je slučaj kod naših tipičnih populista.²⁶

²⁶ Kad se radi o populistima i sličnim izražajima raznih patologija, važno je uporno zahtijevati da se mora raspravljati o retpostavkama na kojima počivaju tvrdnje populista, i ništa drugo, sve dok pitanja tih osnovnih aksioma o kojima ovise pretpostavke ne postanu stvarna tema rasprave te teorem populista, koji se temelji na toj pretpostavki, stavi na stranu sve dok se aksiomatske pretpostavke lažnih obrazloženja populista isprva dosljedno ne obrade.

U sljedećem zaključnom dijelu monografije ovdje pred vama, našu pažnju ćemo usredotočiti na dvije vrste razberivih posrednih ustavnih posljedica, prilika koje Bushev i Cheneyjev slučaj predstavlja sada. Objasniti ću.

Nova mletačka stranka u svom vršenju anglo-holandsko liberalane poslovne politike koju začudo zovu političkom ekonomijom ista ta zamisao "čarolije" koja [kao da] upravlja optjecajem novca u rezonanciji s kockarskim uzvikom pri bacanju kocke: "Dijete treba cipele!", mora uređivati poželjnim određivanjem cijena svega, uključujući i sam novac, na taj isti magični način u stilu savijača žlica kako su tvrdili Mandeville, Smith, Jeremy Bentham i drugi. Svaki vjernik u takve doktrine ekonomije trebao bi stoga biti prepoznat kao još jedan soj obožavatelja koji istinski vjeruje u magično umjeće savijača žlica.

Ista vrsta ludila savijača žlica funkcionalno se podrazumijeva u svim oblicima onog što sam opisao kao "sindrom okruglog akvarija". Međutim opće mišljenje s pravom sluti da postoje kvalitativne razlike koje bi se mogle nazrijeti kod raznih vrsta onih koji dijele vjeru u ludila one vrste koje su nam poznate od fiziokratskih i drugih doktrina anglo-holandskih liberalnih sorti. Moglo bi se reći da neki soj pripada odjelu "bijeleg magije", a drugi uključuje "crnu magiju" Enrona i "Haliburtonske" ekonomije, ili onaj koji se može svrstati u istu opću kategoriju kao stvor gdje Lynne Cheney.

Razlika između "bijeleg" i "crne" magije je prijeporna, no samo glede njene opće uporabe u razlikovanju okorjelih kriminalaca od ostalih praktičara raznih drugih poroka. Cheney odgovara okviru mentaliteta "okorjelog kriminalca" koji se više manje razlikuje od uobičajenog "odanog vjernika" u Mandevilleovo posvećenje širenja privatnih poroka.

Pa onda, krenuvši dalje na zaključni dio ovog izvješća podijelit ću obradu ustavnog značenja te široke različitosti. Prvo, bacit ću težište na odlike "okorjelog zlotvora" vrste kao što je Podpredsjednik Cheney i nakon toga, težište će biti na

ustavnom izazovu predstavljenom na način gdje liberalizam općenito stvara priliku za uništenje društva od stvorova koje svrstavamo u ekstremnije kategorije kojima je Cheney, mogli bismo reći, u punom smislu primjer.

Cheney, ili Veliki Inkvizitor Dostojevskog?

Nedavno došlo je do rasprave u mojim neposrednim krugovima gdje je ključ rasuđivanja bio težište na: *Koliko je sam Cheney potpuno raspoznao čistu kriminalnost onog u što je bio upleten, u načinu svog sudjelovanja u fabriciranju lažne izlike za opravdanje početka sada ustaljenog, pogoršavajućeg rata u Iraku?* Odsudna uloga Cheneyjevog ureda u usklađivanju nehomičnog javnog "otkrivenja" tajne agentice Valerie Plame bila je točka na koju se usredotočila naša rasprava o tom stupnju "namjernosti" sa Cheneyjeve strane.

Nije potrebno u takvim slučajevima dati se na posao i utvrditi da li bi trebalo ili ne to što su Cheney i drugi učinili sudski goniti kao zločin. Dovoljno je utvrditi, prije svega, da li je uloga relevantne skupine ljudi namjerno protuzakonito radila. Da li je namjeravani čin bio protuzakonit? Da li je bio namjerno protuzakonit ne samo na temelju namjeravanog čina nego isto zbog predvidljivih posljedica tog namjeravanog čina u glavi određene važne osobe, ili osoba? Ili, u svojoj ulozi u sporazumnom djelovanju Cheneyjevog ureda, Bijeleg Kuće i drugih, u toj dalekosežnoj uroti koju treba gledati kao udružena nastojanja da li je iza utrošenog silnog truda u kovanju ometanja i spriječavanja pravde u slučajevima kao što je slučaj Valerie Plame postojala potpuno svjesna nakana?

Da li ovaj slučaj u najmanju ruku oponaša čisto zlo lika Velikog Inkvizitora Dostojevskog?

Ispitivajući ova pitanja naša nakana, u ovom trenu, ne dozvoljava nam zamagljivanje odlike istrage kao znanstvene istrage komplicirajući

znanstvenu istragu odlukama zakonitom krivičnošću *nakana* važnih učesnika—činjenica stanja njegovog uma izražena njegovim ponašanjem mora oblikovati našu nakanu u ovoj početnoj fazi istrage i procjenjivanja. Čin je radnja ali se nakanu koja potiče radnju ne smije zamagliti nepažljivom uporabom deduktivnih tvrdnji. *Moramo razmotriti tu stvar kao proučavanje dinamike, a ne psiho-mehanike.*

Nikad se ne smijemo dati toliko natjerati te bježati od naše sadašnje opasnosti tako da nepromišljeno uronimo u nepredviđene posljedice. Ne idite na sastanak u Samari! To je sjajno načelo ustavnog zakona koje se ne smije prekršiti. Kad strastvena želja za kažnjavanjem nadvisi promišljanje na smrtonosne promjene u ustavnom načelu u budućnosti, a požuda za osvetom obično je naklona to začeti, buduću se civilizaciju stavlja u opasnost zbog naše požude za kažnjavanjem prošlosti.

Stavivši za trenutak na stranu sva pitanja kaznenog zakona kao takvog, jesu li Cheney i ostali nastavili, svjesni svoje aktivno zlonamjerne nakane pokušaja provođenja djela čije posljedice bi se trebalo spriječiti pod svaku cijenu u interesu naše države, ili drugih? Spriječavanje onog što bismo hitno morali spriječiti a ne kazna mora biti naša jedina briga u tom času. Sa stajališta naše skupine, spriječavanje a ne kazna jedini je dopušteni povod našem radu. Kad bi ono, što bi neki smatrali kaznom bilo potrebno kao mjera spriječavanja, neka bude tako, ali moja zabrinutost naročito u ovom času nije kazniti nego spriječiti. Naša jedina briga moraju biti izlječenje i pravda, nikad osveta. Naše poslanje je uvjeriti počinitelja u sasvim sigurno otkrivanje (zlo)djela i spriječavanje a ne prestraviti društvo noćnim vrištanjem kažnjenika i njihovih obitelji u svrhu skretanja pažnje.

Osobno, dobro znam na osnovu svog iskustva ono što Cheney i njegov pion, Predsjednik Bush predstavljaju. Znam njihov gmizavu, zlonamjerni usku pamet kao što biste vi mogli znati poslovično "svoj dlan". Mogu vam više manje točno

reći najvažnije odlike onog što prolazi glavama, onakvim kakve jesu, u Izvršnoj zgradi i Podpredsjedničkom uredu, dok su kovali i počinjali krivično djelo protiv Valerie Plame. To nisu bili slijepi, udarci u času naglosti, već zavjere pomno sračunate, prožvakane i nanovo kovane po potrebi, čiji je cilj bilo promicanje lažnog izgovora za protuzakoniti rat, uz prešutni pristanak golemog aparata koji dosiže izravno do krugova u čijem je središtu Cheney, u Washingtonu i stranim lokacijama kao što je prodiranje neokonzervativnog Michaela Ledena u talijanski SISMI i bivši ured Johna Boltona i Ministarstva vanjskih poslova [State Department]. Tu uvijek vrebala "Scooter" Libby, suradnik Marca Richa.

Na vrhu, oko Cheneyja, stajao je spletkarski skup vještica.

U svijetlu dokaza koji ukazuju na te odlike zavjere Cheneyja i drugih, nema nikakve sumnje da su djela Cheneyja i njegovih glavnih sukrivaca, onih koji su poticali ta djela i njihovu postojanost, za razliku od onih koje se može smatrati tek pukim suučesnicima, bila zlobna u svojoj nakani i stravična u namjeranim posljedicama. Oni su svjesno i hotimično vršili izdaju naše vlastite i drugih država, kao i kod svake zavjere obaranja zakonite vlasti, što su i u ovom slučaju to radili. U tom obredu curile su im sline i to od uzbuđenja. Kao u grupnom ratnom plesu među najužim krugovima visokog položaja u toj spletki, na svakom koraku svojeg rada nastojeći izazvati prijekarnu odluku da se ide u rat, i počinili djela stravičnih posljedica, kao što je to naročito bilo u slučaju Valerie Plame.

Je li Cheney doista čovjek na sliku Dostojevskog lika Sotone kako on prikazuje "Velikog Inkvizitora"? Po mojoj procjeni, ne baš. Jednostavno, pit-bull Dick gdje Lynne Cheney "nije toliko pametan". On nije glavna zvjerka u kriminalu, nego "plaćeni ubica" kojeg su ubacili da vrši zlodjela protiv svoje vlastite i drugih država. On sline pri svojoj vlastitoj sorti požude za seksualno zadovoljenje čineći zlodjela, zlokobna parodija razbojnika glumeći "Olivera

Hardyja"[▼] nasuprot beskrajno nevaljale i zlonamjerne uloge Predsjednika Busha kao "Stana Laurela". Raspoznavši grubijanske nedostatke Cheneyjevog inelektualnog razvoja, ulogu "Velikog Inkvizitora Dostojevskog" može se naći na mnogo višim razinama vodstva nego uloge pukih podređenih stvorova koje Bush i Cheney glume u toj izvedbi kao cjelini.

Maknite te bijednike s položaja dok još uvijek imamo ustavnu republiku, što je prije moguće. Učinite to iz osjećaja potrebe za zaustavljanjem zločina dok je još u tijeku. Međutim, spašavanje republike, a ne kažnjavanje bjelodano krivih žrtvenih jaraca mora biti vodeći, ustavni cilj odabira čina izlječenja. Neka se pravno brane da su počinili ta djela ne kao ljudi i žene zdrava uma nego savijači žlica. Tu bi obranu trebal razmotriti, sve u interesu da se dođe do dna patologije koja ih je nagnala na počinjenje svojih zločina protiv kako naše republike tako i čovječanstva.

Ustavno pitanje

Vlast, kao i znanost, nikad nije savršena. Zaustavljanje toka znanstvenog i tehničkog napretka značilo bi poriv zaustaviti ono što mora urođeno biti neprestani postupak usavršenja ustavne vlasti.

Pri dnu, temeljno pitanje koje postavljaju razvoji događaja kao slučaj prljavog Dicka gdje Cheney, još su jedan primjer posljedica života u društvu gdje pojedinac tek rijetko shvaća narav, pa prema tome i ustavne potrebe ljudskog društva. Temeljna su načela našeg Proglasa nezavisnosti i Saveznog ustava takva da se uvijek podudarnost protu-Lockeijevske nakane izražene Liebnizovim "naći sreću" i "promicati opću dobrobit" Predgovora [Ustava] moraju primjeniti. Glavni je problem, kojeg treba nadvladati pri pokušaju primjenjivanja tih ustavnih načela, nedostatak shvaćanja stvarnog značenja tih riječi kod većine stanovništva SADA.

Ta načela se mogu prikladno opisati kao neposredno predstavljanje vodećeg odraza većine duboko temeljnih načina monoteističkog nazora pridruženog židovskoj vjeri, kršćanstvu i islamu, nazor koji se potpuno podudara s metodama Pitagorejaca i Platona. Problem nije u ne baš čestim neslaganjima s nekom ugovorenom definicijom nominalnih izraza, na primjer kršćansko vjerovanje, nego nakazna tumačenja tih izraza koja se ustrajno ponavljaju jer pojedinac vjernik ne vjeruje da je on, ili ona, stvarno besmrtn(-na) u smislu kako sam opisao uobičajenu vrstu poteškoće ranije ovdje, kao i drugdje još prije.

Problem poprima sljedeći oblik.

Do one mjere do koje osoba vidi sebe samog (samu) kao u biti "dvonožac bez perja", ili govoreća životinja, doživljaj ljudskog postojanja unutar granica onog što tipični vjernik izjednačuje s "ovim životom", spriječava tog vjernika (-cu) da sebe vidi kao ličnost čije je postojanje usađeno, ne unutar područja bioloških mehanizama zapažanja osjetilima nego unutar istog ontološkog (t.j. "duhovnog") područja nad-biološke besmrtnosti kao potpuno učinkovito postojanje Stvoritelja. Takav pojedinac ne uspijeva shvatiti da je uloga ideja s ontološkom odlikom eksperimentalno utvrđljivog otkrića hipoteze, suprotno budalastom Isaacu Newtonu i njegovim lakovjernim sljedbenicima, predstavljati (odnosno biti) ontološku stvarnost djelotvornog postojanja čovjeka pojedinca unutar tog stvarnog svemira kojemu je osjetilima zapažen svijet pojava, tek odraz kao da gledamo kroza zrcalo, u zagonetki.[▲]

Sa stajališta fizičke znanosti, kao što rad Vernadskog na određivanju biosfere i noosfere definira modernu fizičku znanost, fizički učinkovit doživljaj ljudskog postojanja pojedinca i društava leži unutar sveobuhvatnog područja otkrića i primjene onih fundamentalnih otkrića univerzalne fizičke zakonitosti izraženih u općoj primjeni takozvane fizičke znanosti i umjetničke kompozicije, razrađene i

[▼] 'Olio' filmskog para Stanlio i Olio

[▲] citat Sv. Pisma, 1 Kor 13, 12

izvedene na strogo Klasični način, kao što su Bachove, Mozartove i Beethovenove kompozicije. Velike ličnosti društva, koji jasno zaslužuju izraz "besmrtni", izražavaju taj vid smrtnog postojanja živog pojedinca i mogu to nastaviti dugo nakon svoje biološke smrti.

Mi kao kršćani koji smo u stanju shvatiti praktički dublji smisao tog pojma ljudske besmrtnosti, koja je u istom ontološkom carstvu kao i postojanje Stvoritelja, već jesmo besmrtni dok smo još živi i jednostavno ćemo tako ostati nakon biološke smrti. Stoga kršćansko poimanje biti s "uskrslim Kristom", izraz je žudnje, izvor unutrašnje stvaralačke snage, kao one koju je pokazivao slučaj stvarnog života Jeanne d'Arc, kao što je Friedrich Schiller uhvatio tu specifičnu istinu u njenom slučaju. Svi ćemo biološki umrijeti, te stoga moramo izbjegavati smrt naše besmrtnosti kad odbijemo pronaći, i podići se više u smislu sebe kao bića koje je već besmrtnik no nastanjuje isto područje kao uspješni, potpuno svojevrijedi Stvoritelj koji uvodi novosti, sam po sebi Stvoritelj ovog svemira. Ako to postignemo, naše bi molitve trebale biti da možemo pronaći Njegovu nakanu i pridonijeti, kao duhovna, besmrtna bića ostvarenju radije nego nametati Njemu naše jadnije upućene nakane, a obično i relativno beznačajne. Najgori su oni, kao među našim suvremenicima, koji počinjaju bogohulnu pretpostavku da besmrtnost leži "iza ograde", kao što empiristi kao kartezijanac Quesnay, ili liberali Locke, Mandeville, Hume, Adam Smith, Jeremy Bentham i Immanuel Kant dijele svijet između stvarno doživljenih pojava, na gornjoj strani podnih daski iskustva, i ispod daski, praznovjerno stravičnih, nazočnosti za koje se pretpostavlja da su veoma moćne, o kojima nemaju nikakvo stvarno znanje. Tipičnom (samo)priznatom vjerniku, kao i pretipičnom samoproglašenom kršćanskom vjerniku kao što je gnostični propovjednik iza šatora za oživljenje [duša], praveći duše s nekim damama iz svoje pastve, "besmrtnost" postoji samo na istoj drugoj strani istih podnih daski gdje

vrebaju Mandevilleovi bogovi privatnih poroka.

Onoliko koliko našim građanima nedostaje sposobnosti shvaćanja tog ontološkog dubljeg smisla ustavnih načela "naći sreću" i "promicati opću dobrobit" toliko oni moraju nastojati prilagoditi svoje praktičko tumačenje uspostavljanja i primjene naših zakona popularnom—često čak populističkom—nerazumijevanju značenja takvih ustavnih izraza.

Kao posljedica vrste nepoznavanja univerzalne povijesti koju sam ovdje upravo sažeto opisao, žrtva tog neznanja počinja sljedeću vrstu oskvrnuća protiv osnovne nakane naših najdubljih temelja na kojima počivaju Ustavna načela. On ili ona skloni su, kao što populistički fanatik radi, "protumačiti" ustav kao sortu Faustovskog poslovnog ugovora ili sa Stvoriteljem ili samim đavlom. On ili ona onda "tumače" taj Ustav sa stajališta svog u biti nenačelnog, surovog gledišta takozvanog "običajnog zakona" i to na način pregovora oko stvari teritorija i osvete među govorećim životinjama.

Slučaj ustrajnog neuspjeha u shvaćanju pojma besmrtnosti na znanstveni način, ukazuje kako na počelo tako i liječenje uobičajene nesposobnosti osobe svladati najbitniji egzistencijalistički izazov ljudskog smrtnog života, nesposobnost pojmiti besmrtnost osim na način savijača žlica, kao nešto s druge strane daski znanog svemira. Tu, u toj sponi, na taj način moraju se naći najbitnije koncepcije naravnog zakona.

Koristim svoj vlastiti slučaj kao poučak.

Kroz oko 50 godina bio sam praktički jedan od javno priznatih, najpouzdanijih osoba u srednje i dugoročnim ekonomskim prognoziranjima. Nekoliko zadnjih od tih desetljeća bio sam, barem po službeno izjavljenim prognozama jedina pouzdana osoba u dugoročnom prognoziranju. Moja očaranost važnim pojavama povijesnih procesa općenito u rasponu od više od 2,500 godina i dva ili više buduća pokoljenja daje mi odličan uvid u način na koji smrtna osoba pojedinac, ja, uskladi svoje vladanje prema aktivnom osjećaju osobne

besmrtnosti, vladanje različito od ljudi koji još nisu shvatili na praktički način dublje značenje onog o čemu ovdje govorim.

Mislim prvenstveno na način na koji su prošla pokoljenja uključujući više od tri pokoljenja mog vlastitog smrtnog života stvorili sadašnjost i kako će ono što mi sad radimo ili propustimo u velikoj mjeri predodrediti odliku i smjer budućnosti. Pružam svoje praktično iskustvo ekonomije i srodnih stvari o načinu na koji su otkrića univerzalnih znanstvenih zakonitosti čak iz daleke prošlosti oblikovala sadašnjost i kako su zakonitosti koje sam pobliže spoznao već predodredile dostupni skup djelovanja za čovječanstvo kroz nekoliko pokoljenja koja tek nadolaze. Ja prema tome djelujem u sadašnjosti na osnovi svog poznavanja prošlosti koje se prostire daleko prije mog rođenja i budućnosti koja mi je vidljiva, kao stvar zakonitosti, kroz dva ili više pokoljenja koja nadolaze.

Ja živim ne samo kao promatrač tog raspona prošlosti i sadašnjosti, već djelujem odgovarajući na budućnost, zbog učinaka koje bi to djelovanje moglo imati na izgradnju te budućnosti. Odluke koje sam donio imat će posljedice na vremena nakon moje smrti. Živim sad, u ovoj smrtnom životu kao besmrtno biće. Za mene to je jedini način doličnog smrtnog života. To je ustvari jedini doličan način za svko ljudsko biće živjeti kao besmrtnik.

Sasvim tipičan jadni stvor susreće zamisao smrti kao "podnu dasku". On, ili ona možda vrlo jako želi vjerovati da nešto lijepo leži na drugoj strani podne daske koju poima kao smrt, ali nema stvarnog saznanja o njoj, i prema tome njegova je vjera u to što bi moglo ležati ispod te podne daske nesigurna. On možda prijanja uz vjerovanje o tom što bi moglo ležati ispod daski, jer ima potrebu vjerovati u to. No budući je njegovo vjerovanje oskudno, i vjerojatno krivo, mora pokušati vjerovati u svoje vjerovanje sve strasvenije i čak biti spreman ubiti ili ukloniti osobe koje bi mogle pobuditi sumnju o tom vjerovanju koje nosi u sebi.

Ili, u krajnjem slučaju, njegov očaj mogao bi ga ponukati da zamrzi Boga, kao što su Nietzsche i njegovi sljedbenici, kao na primjer Hitlerova posada, učinili. Kao što istina izlazi na vidjelo, ta mržnja se bjelodano pokazuje na licu takozvanog evangeliste za kojeg strasti druženja u svrhu duhovnog oživljenja i "grmljenje" Nashvilleskih Agraraca koje ječi na skupu Ku Klux Klana su sasvim ista stvar.

Zbog toga, zaključimo ovo izvješće sljedećim završnom mišlju.

Napredak čovječanstva do sad je uvijek ovisio, koliko nam je stvarnost povijesti znana, o relativnoj šačici živih ljudi koji imaju sposobnost, po iznimnosti, biti istinski vođe čovječanstva u svoje vrijeme. Kad kažemo vođe, namjera nam je reći: oni kojima su prošlost i budućnost isto stvarne kao i neposredni doživljaj kratkoročne sadašnjosti. Glede toga, Jeanne d'Arc je bila isto toliko stvarna u stvarnoj znanoj prošlosti koliko Friedrich Schiller predstavlja načelnost njene uzvišene uloge na Klasičnoj pozornici. Ona je vidjela i pomogla stvoriti budućnost odbijajući izdati je čak i u svrhu izbjegavanja groznih muka zlih snaga znanih kao Inkvizicija. Ona je bila jedna od onih koji, kao mučenici ili ne, posvećuju svoje živote budućnosti. Oni to mogu činiti samo zato jer njihov samointeres leži u budućem ishodu njihovog smrtnog života, ishod koji je bio njihov najjači i neodoljiv osjećaj samointeresa kao svjesno besmrtnne osobe. Isto je tako s velikim znanstvenim izumiteljem, i svim osobama, čak i u relativno najjednostavnijim uvjetima društvenog života, koji žive za budućnost i pokazuju privrženost da pomognu pri njenom ostvarenju za budućnost čovječanstva.

Takvi su istinski građani svijeta, i znanje i vjera u naravni zakon i njegov odsjev u ustavnom zakonu ovisi o njima.

Ono što Dick Cheney radi danas je ogavno. On je prijetnja ne zato što je ogavan, vrlo ogavan, nego jer njegova (zlo)djela su prijetnja budućnosti čovječanstva, besmrtnosti naših građana. Prema tome ne smije nam biti

užitak u njegovom kažnjavanju zbog zla koje je počinio, nego radije biti zadovoljni što je zlo koje predstavlja doživjelo svoj kraj, a on sam zamijenjen na svakom vodećem položaju s onima u čije ruke možemo povjeriti budućnost. Jednostavno kazniti ga, i ništa više, značilo bi oderati kožu žrtvenom jarcu, a ne ispraviti grješku koja je dopustila njegovo zauzimanje položaja kroz svo ovo vrijeme.

Lekcija vodilja u ustavnom zakonu za sadašnje stanje krize mora biti baš to. Moramo razviti veći i rasprostranjeniji broj potencijalnih i stvarnih vođa koji će donijeti bolju budućnost čovječanstvu. To znači uliti u našu mladost, i nadajmo se, neke starije ljude također, praktični

osjećaj živuće besmrtnosti u njima samima. Naime, samo kod onih koji imaju, kao što je Wordsworth u svojim boljim trenucima pokušao reći, "najavu besmrtnosti", možemo naći jedina trajna nastojanja moralnosti.

Prema tome, najvažniji doprinos koji vi, lično, morate sad dati kao pojedinac jest da postanete svjesni svog postojanja kao djelotvorno besmrtno ljudsko biće. Čak i često patetični pokušaj doseći nešto u tom smjeru pomagao nam je napredovati toliko koliko je to civilizacija postigla. Čak i ozbiljni pokušaj dotiče besmrtnost. Besmrtnost, tako zamišljena bitna je ustavnom zakonu naše republike. Tom zakonu moramo služiti.